Vegavaram
(Via) Jangareddi-
-gudem
534447

[illegible]

నకిలీ బాస్

వసుంధర

"ఎక్కడికెళ్తారు బాబూ!" అనడిగాడు రిక్షావాడు.

"సుందర్రావుపేట" అన్నాను.

"ఎక్కండి బాబూ" అంటూ సీటు సర్దాడు రిక్షావాడు.

"ఎంత?" అడిగాను అడుగుకూడా ముందుకు వేయకుండా.

"మీకు తెలియందేముందండీ. మీకు తోచినంతివ్వండి."

"అలా కుదరదు. కచ్చితంగా ఇంతని తేల్చిచెప్పు."

"ఎక్కి కూచోండి బాబూ. మీ దగ్గర బేరాలేంటి?"

నేను చిరాగ్గా రిక్షావాడికేసి చూసి, "అర్థరూపాయిస్తాను, వస్తావా?" అనడిగాను. వాడు తెల్లబోయాడు.

''సుందర్రావుపేటకి అర్ధరూపాయా ఇదేం న్యాయమండీ'' అన్నాడు.

''అందుకే, ఎంతిస్తే న్యాయమో నువ్వే చెప్పు'' అన్నాను.

''అయిదు రూపాయలండి. అంతా ఇచ్చే మామూలు రేటే అది!''

ఈసారి తెల్లబోవడం నా వంతయింది. ''అయిదు రూపాయలా?'' అన్నాను నోరు తెరచి.

''అందుకే,తమకెంత న్యాయమని తోస్తుందో చెప్పండి'' అన్నాడు రిక్షావాడు.

అతగాడు నాతో వేళాకోళమాడాడని అర్ధమయింది. నా ఒళ్ళు కుతకుతలాడింది. నేను అర్ధరూపాయన్నప్పుడు బహుశా అతగాడి ఒళ్ళుకూడా అలాగే కుతకుతలాడి ఉంటుంది. అందుకే అయిదు రూపాయలని దెబ్బకు దెబ్బ తీశాడు. కానీ వాడి అంతస్తెక్కడ, నా అంతస్తెక్కడ? నే నిచ్చేవాణ్ణి, తను పుచ్చుకునేవాడు. కాస్త అణకువగా ఉండొద్దూ. నాలోని అహం లేచింది. ''అర్ధరూపాయికి పైసా ఎక్కువివ్వను'' అన్నాను.

''అయిదు రూపాయలకు పైసా తగ్గదు. ఎవడు కడతాడో నేను చూస్తాను'' అన్నాడు రిక్షావాడు.

నేను టైము చూసుకున్నాను. అక్కడికి చేరుకోడానికింకా రెండున్నర గంటల వ్యవధి ఉంది. ఇప్పుడు నా కొచ్చిన తొందరేమీ లేదు. ఈలోగా ఎవడో ఒకడు బేరం కట్టకపోడు. ఇలా ఆలోచించి ఎదురుగా వున్న హోటల్లోకి దూరాను.

చెప్పుకోదగ్గ ఆకలి లేదు. అందుకే సింపుల్ గా కాఫీ ఆర్డరిచ్చాను.

ఈరోజు నా జీవితంలో మరపురాని రోజుగా మారబోతోంది. అందుకు రెండున్నర గంటల వ్యవధిమాత్రమున్నది. ఆ తర్వాత నా జీవితం, జీవితవిధానం పూర్తిగా మారిపోతుంది. ఇప్పుడు ఈ క్షణంలో ఉన్న హోటల్లో మళ్ళీ నేను కాలు పెట్టను. కొద్దిక్షణాల క్రితంలా రిక్షావాళ్ళతో బేరాలాడుతూ సమయం వృధా చేయను.

అప్పుడు నాకు ప్రతిక్షణం అమూల్యమవుతుంది. ఎక్కడికి వెళ్ళాలన్నా కారు సిద్ధంగా వుంటుంది. కారు తలుపులు డ్రైవర్ స్వయంగా తెరుస్తాడు. నా పక్కన కారులో వెనుకసీటులో చిత్ర వుంటుంది.

అందమైన చిత్ర పక్కన ఉండగా కాలం కారుకన్న వేగంగా పరుగెడుతుంది. జీవితం మధురాతిమధురంగా ఉంటుంది.

అసలు చిత్రతో నా పరిచయమే విచిత్రమైనది!

పాకహోటల్లో సింగిల్ టీకి ఆర్డరిచ్చి జేబులోకి చేయి పోనిచ్చి స్పర్శాజ్ఞానంతో పైసలు లెక్కపెడుతున్నానొకరోజు, మరో తినుబండారమేదైనా ఆర్డరివ్వగలనేమో నన్న ఆశతో. నా వేషం డాబుగా వుండడంవల్ల హోటల్ యజమాని_కమ్_సర్వర్ చాలా మర్యాద చేస్తున్నాడు. నామీద అతని గౌరవం సింగిల్ టీ ఆర్డరివ్వగానే తగ్గిపోయింటదనిపించింది. అటువంటి చోట్ల నా గౌరవం తగ్గడం నేను సహించలేను.

నా బుర్ర చురుగ్గా పనిచేయగా, హోటల్ యజమాని వద్దకు వెళ్ళి, చెవిలో చెప్పినట్లుగా అన్నాను. "నాకో చిన్న సహాయం చేసిపెట్టాలి, అలా చూడు" అన్నాను.

అతనటుకేసి చూసి, "ఎవరో అమ్మాయి పాన్ షాపుముందు నిలబడి ఉంది" అన్నాడు.

నిజానికి నేనా అమ్మాయిని చూడలేదు. అతను చూపించగానే 'ఇదీ ఒకందుకు మంచిదే' అనుకుని, "ఆ అమ్మాయిని కనిపెట్టి చూస్తూండాలి. ఆమె అక్కడుండగా ఏమేం చేస్తుందో గమనించాలి. నేనిక యిక్కడుండడం ప్రమాదకరం. మళ్ళీ కొన్నిగంటల తర్వాత వస్తాను. నీవు చేసే ఈ సహాయానికి నేను స్వయంగా ఇచ్చే ప్రతిఫలం కాక ప్రభుత్వంనుంచికూడా గుర్తింపు లభిస్తుంది" అన్నాను.

ఆ హోటల్ యజమాని ముఖంలో ఆశ్చర్యం, సంతోషం, గర్వం మూడూ కనబడ్డాయి. అతని కళ్ళలో నాపట్ల ఆరాధనాభావంలాంటిదికూడా కనబడింది. నాకిప్పుడు సంతృప్తిగా ఉంది. అతను నిరాకరించినా సింగిల్ టీకి బలవంతంగా డబ్బులిచ్చేశాను. బయటకు వచ్చి మిగిలిన డబ్బులతో ఒక కిళ్ళీషాపులో పిప్పరమెంట్లు కొనుక్కున్నాను. సరిగ్గా నాలుగు వచ్చాయి. ఇంక జేబులు ఖాళీ అయిపోయాయి.

బజారులో తిరగసాగాను. ఎన్నో వస్తువులు కనిపిస్తున్నాయి. చాలా కొనాలని ఉంది. నా జేబులో డబ్బు లేకపోవడం షాపులవాళ్ళ దురదృష్టం! జేబులో డబ్బుండీ ఎంతమందో ఏమీ కొనకుండా వెళ్ళిపోతున్నారు.

హఠాత్తుగా నా కళ్ళకు నేలమీద పదిపైసల బిళ్ళ కనబడింది. చటుక్కున తీసి జేబులో వేసుకున్నాను. మళ్ళీ కాళ్ళలో కాస్త బలం వచ్చింది. ఇంకో సింగిల్ టీ తాగవచ్చును. కానీ ఆ పని చేయలేదు. అయాచితంగా వచ్చిన డబ్బు ఎలాగూ లోకువే. అందుకే ఆ పదిపైసలూ ఒకచోట లాటరీ ఆడాను. ఆ రోజు నా అదృష్టం బాగుంది.

పదిపైసలూ పదిరూపాయలు అయింది.

సింగిల్ టీ యేం కర్మ! ఏకంగా భోజనమే చేయవచ్చు.

'ఏం మనిషిని నేను? ఇంతకాలం ఉద్యోగానికి అప్లికేషన్సు పెట్టడంలోనే సమయం వృధాచేశాను. ధన సంపాదన ఉద్యోగం కాకుండా లక్ష మార్గాలున్నాయి' అనిపించింది.

హఠాత్తుగా నాకు సింగిల్ టీ హోటలతను గుర్తొచ్చాడు. అతనితో నేను మళ్ళీ వస్తానని చెప్పాను. నన్నొక గొప్పవాడుగా అతను గుర్తు పెట్టుకోవాలంటే అతన్ని మళ్ళీ కలుసుకోవాలి. చిన్న బహుమానం ఇవ్వాలి. కుతూహలం లేకపోయినా జరిగినదేమిటో తెలుసుకోవాలి.

నన్ను చూస్తూనే సింగిల్ టీ హోటలతను నమస్కారం చేశాడు. జేబులోంచి ఒక రెండ్రూపాయల నోటు తీసి అతనికిచ్చి, "దగ్గరుంచుకో, జరిగిందేమిటో చెప్పు" అన్నాను కుతూహలాన్ని నటిస్తూ.

హోటలతని ముఖం అంత బాగా లేదు. "ఆమెతో కనీసం ఇద్దరు మగాళ్ళు మాట్లాడారండి. వాళ్ళు వెళ్ళిపోయాక, ఒక కారు వచ్చి ఆమె ముందుగా ఆగిందండి. నేను చూసి నంబర్ కూడా నోటు చేసుకున్నానండి. ఒక అయిదునిముషాలు ఆమె ఆ కార్లోని మనిషితో మాట్లాడిందండి. తర్వాత సూటిగా నా దగ్గరకు వచ్చిందండి. "ఎవరైనా నన్ను గమనించమని చెప్పారా?" అనడిగిందండి నన్ను. లేదని చెప్పాను. ఆమె తన వేనిటీ బ్యాగులోంచి పదిరూపాయల నోట్లు తీసి పట్టుకున్నదండి. "నిజం చెబితే నీకు చాలా డబ్బిస్తానన్న"దండి. నేను చెప్పేశాను. నేను కారు నంబరు నోట్ చేసుకున్న కాగితాన్ని కూడా అడిగి

తీసేసుకుందండి. మీరు రాగానే తనకు చెబితే డబ్బిస్తానంది. బహుశా ఈ ప్రాంతాలలోనే ఉండివుంటుంది."

నా కాశ్చర్యం కలిగింది. ఈరోజు నా అదృష్టం బాగున్నట్లుంది. ఏదో పరువు నిలబెట్టుకోడంకోసం నేనామెను చూపించాను. ఆమెలో ఏ విశేషమూ ఉంటుందనికూడా నేను భావించలేదు. వాటం చూస్తే ఆమె ఏదో ముతా మనిషిలాగుంది. వాళ్ళ దృష్టిలో నేను పడ్డట్లున్నాను. మంచిదే. వాళ్ళు నాతో పరిచయానికి ప్రయత్నించవచ్చు. ఇంకా లేనంతవరకూ నాలుగుడబ్బులు వెనకేసుకోవచ్చు. ఇదే ఉద్దేశ్యంలో "నేను ఎదురుగావున్న పాన్‌షాప్ దగ్గర నిలబడతాను. ఆమె వచ్చి అడిగితే నన్ను చూపించు. ఆమె ఇచ్చే ప్రతిఫలం తీసుకో. ప్రస్తుతానికి నేను చేయగల ప్రత్యుపకారం ఇదే" అన్నాను.

అతను నా వంక ఆరాధనాభావంతో చూస్తూ "సార్, ఆమె కాగితం తీసుకున్నా నా కా కారు నంబరు గుర్తుందండి. యం. ఎస్. వై. 112" అన్నాడు.

నేనతని భుజం తట్టి "ప్రభుత్వం నీ సహాయాన్ని తప్పక గుర్తిస్తుంది" అన్నాను హుందాగా.

అక్కణ్ణించి బయటపడి పాన్‌షాపు చేరుకున్నాను. అటూ ఇటూ చూస్తూ అప్పుడప్పుడు టీ దుకాణంకేసి కూడా చూస్తున్నాను. సరిగ్గా అయిదు నిముషాల్లో ఆ అమ్మాయి ఆ దుకాణంలో అడుగుపెట్టింది. ఓరకంట నేను అన్నీ గమనిస్తున్నాను. అతనామెకు నన్ను చూపిస్తున్నాడు. ఆమె అతనికి డబ్బిస్తోంది. బహుశా కొన్ని పదులై వుంటాయి.

ఇలాంటి మనిషి దృష్టిలో పడితే చాలు. ఆమాత్రం

సంపాదన చాలు. నాకు చాలా ఎక్కువ అవుతుంది. నా ఆచూకీ ఇచ్చినందుకే ఆ టీ దుకాణం అతనికి కొన్ని పదులు ముట్టాయి. అలాంటి పనులు చాలా చేసిపెట్టగలను నేను అలా డబ్బిస్తే!

ఆమె నెమ్మదిగా నడుచుకుంటూ నా దగ్గరకు వచ్చింది. బాగా సమీపానికి వచ్చేక, యెగాదిగా చూసింది. "హలో!" అన్నాను.

"హలో!" అంటూ ఆమెకూడా విష్ చేసింది.

మరికాస్త దగ్గరగావచ్చి "మీ పేరు!" అంది.

"మనిషిని చూపించినందుకే టీ దుకాణ మతనికి కొన్ని పదులిచ్చారు. పేరు తెలుసుకోవాలంటే ఖర్చవుతుంది మరి" అన్నాను.

ఆమె నా వంక చూసి తియ్యగా నవ్వి, "చూడండి, నేను చాలా అందంగా కనిపిస్తాను, తియ్యగా నవ్వుతాను, మాట్లాడతాను. కానీ, నేను పాముకంటె ప్రమాదకర మైన మనిషిని. నాతో ఆటలు పనికిరావు."

"పాములవాడు నాగుపాముతో ఆడుకోడు. దానిచేత ఆడిస్తాడు" అన్నాను ఎటో చూస్తూ. ఆమె యెవరై వుంటుందో, మా పరిచయం యెలా దారి తీస్తుందో అని ఆలోచిస్తున్నాను.

ఆమె ముఖంలో కోపం, ఉక్రోషం రెండూ కనిపించాయి. నా మాటకు జవాబుకోసం ఆలోచిస్తోం దను కుంటాను. నేనే మళ్ళీ అన్నాను. "ఇందులో కోపగించుకో వలసిన దేమీలేదు. మీ సంగతి మీరు చెప్పారు. నా సంగతి నేను చెప్పాను. అంతే!"

ఈసారి ఆమె నవ్వింది. "ఒకరి సంగతి ఒకరికి పూర్తిగా

తెలియాలంటే మరికొంత పరిచయం అవసరమనుకుంటాను"
అంది.

"నిజమే. దానికే ఖర్చవుతుందంటున్నాను" అన్నాను.

ఆమె ఇబ్బందిగా నవ్వి "ఎంతేమిటి?" అంది.

"మీకు తోచిందివ్వండి. ప్రస్తుతం బొత్తిగా సంపాదన లేకుండా వున్నాను" అన్నాను.

"పదండి, మంచి హోటల్‌కి పోదాం" అని జవాబు కోసం ఆగకుండా ముందడుగు వేసిందామె. నేనామె ననుసరించాను. ఇద్దరం ఒక మంచి హోటల్లో ప్రవేశించాం.

నేనా పూట నేనెంతో కాలంగా కోరుకుంటున్న తినుబండారాలన్నీ ఆర్డర్ చేశాను. చాలా ఆబగా తిన్నానని చెప్పాలి. ఆమె నా అంత ఎక్కువగా తినలేదు. లైట్‌గా ఆర్డరిచ్చి తిన్నది. సర్వర్ బిల్ ఒక ప్లేట్లో తెచ్చి టేబిల్ మీద పెట్టాడు. నేను దాన్ని ఓరకంట గమనించాను. తొమ్మిదిరూపాయల ముప్పై పైసలయింది.

ఆమె ఓ పదిరూపాయల నోటు తీసి ప్లేట్లో పెట్టింది. చిల్లరకోసం యెదురుచూడకుండా బయటకు నడిచింది. నేనూ వెనుకనే బయటకు నడిచాను.

"ఇంతకీ మీ పేరు చెప్పారు కాదు" అంది చిలిపిగా నవ్వుతూ.

"ఏమని చెప్పాలి, ఎందుకు చెప్పాలి? మీరు నాకేమీ ఇవ్వలేదు."

"అయితే మీరు ఇంకా చొక్కా జేబులో చూసుకోలేదన్నమాట."

అప్రయత్నంగా నా చేయి చొక్కా జేబులోకి

పోయింది. అందులో కొన్ని నోట్లున్నాయి. బయటకు లాగాను. కొన్ని పదులు!

"మీకు తెలియకుండా మీ జేబులోకి నోట్లు వస్తున్నాయి. ఇలా వ్యవహరిస్తే, నాగుపాము మిమ్మల్ని సులభంగా కాటు వేయగలదు" అన్నదామె.

"మేడమ్—మీ పేరు?" అన్నాను అప్రయత్నంగా.

"నాగుపాము కాదు. చిత్ర. మీ పేరు చెప్పనవసరం లేదు లెండి. నేను తెలుసుకోగలను" అనేసి ఆమె వెళ్ళిపోయింది.

నేనలా ఆశ్చర్యంగా ఆమె వంకనే చూస్తూ ఉండిపోయాను.

అలా జరిగింది చిత్రతో నా పరిచయం. కానీ అంతటితో ఆగలేదది. మరుసటి రోజామె నన్ను ఓ పార్కులో పలకరించింది "హలో, గోపాల్!" అంటూ. ఆశ్చర్యపోయాను.

"నా పేరు మీకెలా తెలిసింది?" అన్నాను.

"అది వృత్తిరహస్యం. చెప్పకూడదు" అందామె.

"ఏమిటి, మీ వృత్తి?" అడిగాను కుతూహలంగా.

"నిజంగా మీకు తెలియదూ?" అంది.

"ఊహిస్తున్నాను. కానీ, ఊహ అన్నివేళలా నిజం కాకపోవచ్చు."

"కానీ, మీ ఊహ నిజమే గోపాల్!"

"ఏమిటి నా ఊహ!"

"చెప్పడం నా వృత్తిధర్మ మనిపించుకోదు."

"నన్ను మళ్ళీ ఈరోజు కలుసుకోవడం మీ వృత్తిధర్మమా?" అన్నాను.

"కాదు. అది నా వ్యక్తిగత విషయం" అంది చిత్ర.

"అంటే?"

"మరికొన్నాళ్ళు పోయాక అర్థం కావచ్చు."

మరికొన్నాళ్ళు పోయాక నా కర్థమయిం దేమిటంటే' చిత్ర నన్ను ప్రేమిస్తోందని. ఆ ప్రేమతోనే నాకు డబ్బి స్తోందని. అయితే ఆమెకు డబ్బెక్కణ్ణించి వస్తోంది. అస లామె ఎవరు? అన్న ప్రశ్నలకు నాకు సమాధానం లభించ లేదు.

2

ఆలోచనల్లోంచి బయటపడి టైము చూసుకున్నాను. అక్కడికి చేరుకోడానికింకా రెండుగంటలకు పైగా వ్యవధి ఉంది. హోటల్లోంచి ఇవతలకు వచ్చాను. రిక్షా బేరమాడదా మనుకున్నాను. ఇందాకా సుందర్రావుపేట కైదురూపాయ లడిగిన రిక్షావాడింకా అక్కడే వున్నాడు. వెధవకి బేరం దొరికినట్లు లేదు. నన్ను చూస్తూనే ఓ వెకిలి నవ్వు నవ్వాడు. ఆ నవ్వులో హేళన ఉందనిపించింది. ఇంకెన్నాళ్ళులే—కొన్ని గంటలు. అసలీ రిక్షావాళ్ళకేసి చూడడానికైనా టైముండదు. నా స్థితి, పరిస్థితి పూర్తిగా మారిపోతాయి.

జీవితంలో ఇటువంటి రోజు వస్తుందని నేనూహించ లేదు.

సరిగ్గా రెండ్రోజుల క్రితం చిత్ర చెప్పింది ఈ రోజు గురించే.

"గోపాల్! నీకు లక్షాధికారి అవాలనుందా?" అనడిగిం దామె.

"ఎందుకుండదు? నాకేం కర్మ ప్రతివాడికీ ఉంటుంది!"

అన్నాను.

"అందరికీ ఉండడం వేరు. నీకుండడం వేరు. నీవు కావాలనుంటే, ఎల్లుండే లక్షాధికారివి కావచ్చు."

"ఎలా?" అడిగాను ఆత్రంగా.

"ఎల్లుండి మధ్యాహ్నం ఒంటిగంటకు సుందరరావు పేటలో నూటపదమూడో నంబరు ఇంటికి రా. ఒంటిగంట అంటే సరిగ్గా ఒంటిగంటకు రావాలి. రేడియో టైము ఫాలో అవు. మరీ ముందుగా సుందరరావుపేటకు వెళ్ళి పోకు. ఒక్క అయిదునిముషాలు ముందుగా రావాలి. ఆ ఇంటిముందు ఆగు. సరిగ్గా ఒంటిగంటకు ఆ ఇంటి తలుపులు తెరుచుకుంటాయి. అవి ఆటోమేటిక్ తలుపులు. ఒక్క నిముషంపాటు తెరచుకుని ఉంటాయి. తర్వాత అవి మూసుకుపోతాయి. ఇంక మరి తెరుచుకోవు. ఆ ఒక్క నిముషం వ్యవధిలోనూ నువ్వక్కడుండి ఆ ఇంట్లో ప్రవే శించు. తర్వాత లక్షాధికారివి ఆటోమేటిక్‌గా అయి పోతావు" అంది చిత్ర.

నాకు చాలా ఆశ్చర్యం కలిగింది. అంతా ఏదో మాయ అనిపించింది. "నేను లక్షాధికారిని కావడంతో సరిపోదు. లక్షలతోపాటు నాకు నువ్వుకూడా కావాలి" అన్నాను.

చిత్ర ముఖం వికసించింది. "నాకూ నువ్వు కావాలి. అందుకే కదా నిన్ను లక్షాధికారిని చేస్తుంట" అంది.

"అది సరే. అంత సింపుల్‌గా లక్షాధికారి నెలా అవు తానో చెప్పలేవా?" అన్నాను.

"చెప్పడం నా వృత్తి ధర్మం కాదు" అంది చిత్ర.

అప్పట్నించీ ఈ రోజు కోసం ఎదురు చూస్తున్నాను వచ్చింది. ఇప్పుడు ఒంటిగంట ఎంత తొందరగా అవు

తుందా అని ఎదురు చూస్తున్నాను. టయమింకా పది కొండుంపావే అయింది. నెమ్మదిగా నడవసాగాను. సుందర్రావు పేటవైపు.

చిత్ర పేరుకు తగ్గట్లే చిత్రమైన మనిషి. ఆమెకు డబ్బుకు లోటులేదు. కానీ స్వతంత్రురాలనిపించదు. బయట ఉత్సాహంగా కనిపించినా పరీక్షగా చూస్తే ఆమె కళ్ళలో భయం, విషాదం కనిపించకపోవు. అయితే ఆమె ఏమి చేస్తుందన్నది నేను కనుక్కోలేకపోయాను. నిజం చెప్పాలంటే తెలుసుకోవాలని నేనూ సీరియస్‌గా ప్రయత్నించలేదు. ఆమె నా జబ్బు సమస్యను తీర్చింది. నన్ను లక్షాధికారిని చేస్తానంటుంది. ఆమె ఎవరైతే నాకేం? ఎవరైతే మాత్రం — నా కిన్ని సదుపాయాలు చేకూర్చగలరు?

వాచీ చూసుకున్నాను. టైము పదకొండున్నర దాటింది. ఇంకా చాలా దూరం నడవాలి. చాలాసేపు నడవాలి.

అయితే ఆమెను చూడగానే ఉలిక్కిపడ్డాను. ఆమె చిత్ర!

"అరె. చిత్ర!" అన్నాను ఉలిక్కిపడి.

ఆమె ఆగింది. నా వంక అదోలా చూసి, "నాతోనా మీరు మాట్లాడింది?" అంది.

నన్ను మీరనడం చిత్ర మానేసి చాలాకాలమైంది. అందుకే ఆశ్చర్యంగా, "నన్ను సుందర్రావు పేటకు రమ్మన మని నువ్వే ఆట్సించొస్తున్నా వేమిటి?" అని అడిగాను.

"ఎవరు మీరు? మీ మాటలు నాకర్థం కావడంలేదు" అందామె.

"అయ్యో చిత్రా! మరో గంటలో లక్షాధికారిని కాబోతున్నాను. నేనే గుర్తులేనా?" అన్నాను కాస్త వ్యంగ్యంగా.

"చూడు మిస్టర్! నీకు మూడు విషయాలు చెప్పదల్చుకున్నాను. మొదటిది,లక్షాధికారుల్నీ, లక్షాధికార్లుకాబోయే వాళ్ళనీ గుర్తుంచుకోవడం కొంతమందికి వృత్తిగా ఉండవచ్చు కానీ నాకు కాదు. రెండవది, నువ్వు నాతో చనువుగా మాట్లాడ్డం నాకు నచ్చలేదు. మూడవది, నా పేరు చిత్ర కాదు. నా పేరు తెలుసుకోవాలని నువ్వీ నాటకమాడుతున్నావనే అనుమానంతో నా పేరు చెప్పడం లేదు. వెడుతున్నావు కదా ముందుకి. మరి నా జోలికి రాక ముందుకే వెళ్ళి నీ పని నువ్వు చూసుకో" అని కదిలింది.

ఏం చేయాలో నాకు తోచలేదు. నోటమ్మట మాట రాక అలాగే నిల్చుండి పోయాను. ఆమె వెళ్ళిపోయింది.

అప్రయత్నంగా వాచీ చూసుకున్నాను. టైముసుమారు పన్నెండయ్యింది. సుందర్రావు పేట చేరుకోడానికి మరి గంట మాత్రమే టైముంది.

నా నడక వేగం హెచ్చింది. సరిగ్గా అయిదు నిముషాలైనా నడిచానో లేదో ఒక ఖాళీ రిక్షా ఎదురయింది.
"సుందర్రావు పేటకి వస్తావా?"

"రెండ్రుపాయ లవుతుంది."

మాట్లాడకుండా రిక్షా ఎక్కి కూర్చున్నాను. రిక్షా సుందర్రావు పేట వైపుగా బయల్దేరింది.

నా బుర్రలో రకరకాల ఆలోచనలు తిరుగుతున్నాయి. ఒంటి గంటకు సుందర్రావు పేటలో నూటపదమూడో నంబరు ఇంట్లో ఏం జరగబోతుంది? నేను నిజంగా లక్షాధి

కారిని అవుతానా? ఇందాకా కనిపించిన అమ్మాయి నిజంగా చిత్రకాదా?

ఏమిటాలోచిస్తున్నానో సరిగ్గా తెలియదు. బుర్ర గజిబిజిగా అయింది. కంగారుగా ఉంది. భయంగా ఉంది. సంతోషంగా ఉంది. రకరకాల అనుభూతులతో ఒళ్ళు కాస్త వేడెక్కింది.

"ఎక్కడ దిగాలంటారు?" అన్నాడు రిక్షా అతను.

వచ్చేసింది సుందర్రావు పేట. రిక్షా దిగుతూ టైము చూసుకున్నాను. పన్నెండు ఇరవై అయింది. జేబులోంచి రెండు విడి రూపాయల నోట్లు తీసి రిక్షా అతనికిచ్చాను.

ఇప్పుడు నూటపదమూడో నెంబరు యిల్లు పట్టుకోవాలి. దగ్గర్లోవున్న యింటి నెంబరు చూశాను. నాలుగొందల ముప్పై ఏడుంది. అంటే ఈ నూటపదమూడెంత దూరంలో ఉందో?

ఎవరికీ అనుమానం రాకుండా ఉండడం కోసం ఒక కిళ్ళీ కొట్లో వాకబు చేశాను. నూట పదహారో నంబరింటికెలా వెళ్ళాలని. నూట పదమూడు కూడా ఆ దగ్గర్లోనే ఉండకపోదు.

కిళ్ళీ కొట్టతని సమాచారం నాకు చాలలేదు. ఒకరిద్దరు మనుషుల్ని వాకబు చేయాల్సొచ్చింది. పేటలో ఇంటి నంబర్లో పద్ధతిలో లేవు. నూట పదహారో నంబరు ఇల్లు పట్టుకోడానికి పదిహేను నిముషాలు పట్టింది కానీ అది నేను రిక్షా దిగిన చోటుకెంతో దూరంలో లేదు.

కానీ ఆ సందులో ప్రారంభమైన మొదటి నంబరే నూటపదహారు. నూటపదమూడెక్కడో తెలియలేదు. అక్కడ చాలా సందులున్నాయి. ఒక సందులో రెం

డొందల మీదున్నాయి నంబర్లు. వేరో సందులో నాల్గొందల మీదున్నాయి. మూడో ప్రయత్నంలో విజయం సాధించాను. నూటయిదో నంబరింటి పక్క నూటారో నంబరిల్లు ఉంది. వరసలో ఇంకా పాతికిళ్ళకు పైగా ఉన్నాయి.

పది నిముషాల తక్కువ ఒంటి గంటకు నూటపదమూడో నంబరు ఇంటిముందున్నాను. ఇల్లు చాలా అందంగా ఉంది. చిన్న బంగళా అది. చుట్టూ గోడ ఉంది. ఇంట్లోకి వెళ్ళడానికి గేటు తలుపులు తీసుకుని వెళ్ళాలి. గేటుకు పెద్ద బోర్డు తగిలించి ఉంది. "కుక్కలున్నాయ్ జాగ్రత్త!",

నేను గేటు తీసికొని లోపల అడుగు పెట్టి మళ్ళీ గేటు వేశాను. చిన్న నడవలాంటి ఇంటి అరుగుమీదకు వెళ్ళాను. ఇల్లు చాలా నీటుగా గొప్పగా ఉంది. చుట్టూ పరికిస్తున్నాను. గుండెలు కొట్టుకుంటున్నాయి.

3

నా చూపులు వాచిమీదకూ, ఇంటి తలుపుమీదకూ మారుతున్నాయి. నా వాచి సరిగ్గా ఒంటిగంట చూపినప్పుడు చిన్నశబ్దం వినబడింది. అంతలోనే ఆ ఇంటి తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. నేను హడావుడిగా లోపలకు వెళ్ళాను. లోపల మనుషులెవ్వరూ కనబడలేదు. అటూ ఇటూ చూస్తున్నాను.

ఇంతలో తలుపులు వాటంతటవే వేసుకుపోయాయి.

గది కాస్త చీకటిగా వుంది. ఇంట్లోకి వెలుతురు అంత బాగా రావడంలేదు. ఎక్కడైనా స్విచ్ ఉన్నదేమో చూసి దీపం వేయాలనుకున్నాను. కానీ గోడకు స్విచ్లున్నట్లు కనబడలేదు.

ఇంతవరకూ అనుకున్నట్లే జరిగింది. చిత్ర చెప్పిన

విధంగా నేను మసలుతున్నాను. ఆమె చెప్పినట్లుగానే జరిగింది. మరిప్పుడేం జరుగుతుంది? నేనెలా లక్షాధికారిని కాబోతున్నాను?

దూరంగా ఎవరో నడిచివస్తున్న అలికిడి అవుతోంది. మరోక్షణంలో గదిలో వెలుతురు నిండింది. నా కళ్ళ ముందు చిత్ర అందంగా, ఆకర్షణీయంగా, ఒక అందమైన సూట్‌కేసుతో నిలబడి వుంది.

"ఇంతవరకూ చీకటిగావున్న ఈ గది నీ రాకతో వెలుగును నింపుకుంది చిత్రా!" అన్నాను కాస్త కవితా ధోరణిలో.

"అందుక్కారణం చాలా సింపుల్! నాకు స్విచ్ ఎక్కడుందో తెలుసు. నీకు తెలియదు" అంది చిత్ర ఇంచుమించు నా ధోరణిలోనే.

నేను నవ్వాను. "చాలా సస్పెన్సులో పెట్టావ్. ఇప్పుడు నువ్వు నా కళ్ళబడ్డ క్షణంవరకూ నేనెటువంటి ఉద్వేగాన్ననుభవించానో మాటల్లో చెప్పడం కష్టం!" అన్నాను.

"అప్పుడే అయిపోయినట్లు మాట్లాడుతున్నావేమిటి? ఇంక ముందున్నది అసలైన కథ" అంది చిత్ర కాస్త సీరియస్‌గానే.

"అంటే?" అన్నాను కాస్త అనుమానంగా.

"నా పేరు గుండూరావు" అన్న మాటలు వినపడి వెనక్కు తిరిగాను.

ఎత్తుగా, బలంగా, కండలు తిరిగివున్న ఆ వ్యక్తి, నున్నని గుండువల్ల కాబోలు చాలా భయంకరంగా వున్నాడు.

"ఎవరు మీరు?" అనడిగాను కాస్త భయంగా.

"నా పేరు నల్లయ్య" అన్న మాటలు వినపడగా మళ్ళీ వెనక్కి తిరిగాను.

చిత్ర పక్కగా ఒక నల్లని మనిషి నిలబడివున్నాడు. అతని రంగు అతని రూపాన్ని భయంకరంగా తీర్చిదిద్దడానికి కొంతవరకూ మాత్రమే సహకరించింది. అతను సహజ భయంకరుడు.

"వీళ్లెవరు చిత్రా!" అన్నాను భయపడుతూ.

"యమభటులను మించినవాళ్ళం" అన్నాడు గుండూరావు.

"నువ్వలా కుర్చీలో కూర్చో" అంది చిత్ర నన్ను.

నిలబడ్డం కష్టంగానే వుంది. వెంటనే వెళ్ళి అక్కడున్న సోఫాకుర్చీలో కూర్చున్నాను. చాలా కంఫర్టబుల్‌గా వుంది. ఒక్క పిసరు ధైర్యం వచ్చింది. "ఎవరు మీరు?" అన్నాను మరోసారి. ఈసారి నా ప్రశ్న కాస్త హుందాగా అడిగాను.

"యమభటులను మించినవాళ్ళం" ఈసారి నల్లయ్య అన్నాడు.

"అయితే ఫరవాలేదు. నేను యముణ్ణి అనుకోండి" అన్నాను.

ఫక్కున నవ్వింది చిత్ర. సూట్‌కేస్‌తో నడుచుకుంటూ నా దగ్గరకు వచ్చింది. సూట్‌కేస్ టీపాయ్‌మీద పెట్టి, నా పక్కగా కూర్చుంది. "గోపాల్! లక్షాధికారివి కావడానికి ఇంక కొద్ది క్షణాలుకూడా పట్టదు. సూట్‌కేస్ తెరచి చూడు" అంది.

లేచి నిలబడ్డాను. టీపాయ్‌మీద సూట్‌కేస్!

వణుకుతున్న చేతులతో సూట్ కేసు తెరిచాను. కళ్ళు జిగేల్‌మన్నాయి. మిలమిల మెరిసే రాళ్ళు. బహుశా అవి వజ్రాలయుంటాయి.

"ఈ సూట్ కేస్ విలువ కోట్లలో వుంటుంది. నువ్వు లక్షాధికారివి కావాలంటే ఈ సూట్ కేస్ మరొకరిది కావాలి. అదీ నీ ద్వారా" అంది చిత్ర.

"నాకేమీ అర్థంకాలేదు" అన్నాను చికాగ్గా.

"ఈ సూట్ కేసు నువ్వు తీసుకో. నీదగ్గరుంచుకో; నేను చెప్పిన రోజున చెప్పిన వ్యక్తికివ్వాలి. ఆ పని చేసినందుకు నీకు మొత్తం మూడు లక్షలు ముడుతుంది. అడ్వాన్సుగా ఈ రోజు లక్ష ఇస్తాను!" చిత్ర చాలా గంభీరంగా అంది.

"చిత్రా!" అన్నాను కొంచెం విసుగ్గా. "నీ ఉద్దేశ్యం. నా కర్థం కావడంలేదు. నన్ను లక్షాధికారిని చేస్తానన్నావ్. నాతో కాపురం పెడతానన్నావ్. మనమిద్దరం హాయిగా ఉండొచ్చన్నావ్."

చిత్ర నవ్వింది. "నే నేమన్నానో నాకు తెలుసు. నీ ఊహాలను నా మాటలుగా మార్చకు. నేను చాలా జాగ్రత్తగా మాట్లాడుతాను. నాకూ నువ్వు కావాలి. అందుకే లక్షాధికారిని చేస్తున్నానని చెప్పాను. అంతే నేను చెప్పింది. మిగతాదంతా నీ ఊహే!"

"ఈ వ్యవహారం నాకంత నచ్చలేదు. ఇందులో ఏదో తిరకాసుందనిపిస్తోంది. ఇవ్వదల్చుకుంటే ఉత్తనే లక్ష రూపాయలివ్వు. లేదా నా దారిన నే పోతాను" అన్నాను.

"ఇందులో తిరకాసేమీ లేదు. చాలా సింపుల్ వ్యవ

హారం. ఈ సూట్ కేస్ నీ గదిలో ఒక నాలుగు రోజుల పాటుంటుంది. ఆ నాలుగు రోజులూ దీన్ని జాగ్రత్తగా చూడవలసిన బాధ్యత కూడా నీకు లేదు. నా మనుషులు వెయ్యి కళ్ళతో నీ గదిని భద్రంగా చూస్తుంటారు. నాలుగు రోజుల తర్వాత ఏం చేయాల్సుంటుందో నేను చెబుతాను" అంది చిత్ర.

నేను నవ్వాను. "మరి తిరకాసు లేదంటావేం? ఈ సూట్ కేసును నీ దగ్గరే దాచుకోవచ్చుగదా! నీ మనుషులు చాలా సమర్థులు గదా! ఈ పని వాళ్ళ చేతనే చేయించవచ్చునుగదా! వీటికి నేనెందుకు? నాకు పోలీసులకు సంబంధించిన వ్యవహారాల్లో దూరడం ఇష్టముండదు. ఏ తప్పు చేసినా జైలు కెళ్ళని తప్పు చేయాలి..."

చిత్ర నా వైపు ప్రేమగా చూసింది. స్వరం కస్త తగ్గించింది. "నన్ను నమ్ము. ఇది కేవలం నీ మంచి కోసమే చెబుతున్నాను. ఈ పని చేయడానికి నేను వేరే మనిషి నెన్నుకోవచ్చు. కానీ అప్పుడు నువ్వు లక్షాధికారి వెలా అవుతావు? ఏ పరిస్థితుల్లోనూ నీకు పోలీసుల భయం లేకుండా చూసే పూచీ నాది."

నేను మౌనంగా ఆలోచించసాగాను.

"చూడు గోపాల్! నిన్ను లక్షాధికారిని చేయడం నా ఆశయం. అందుకే ఈ పని నీకిచ్చి కొన్ని రిస్కులు కూడా తీసుకుంటున్నాను. సందేహించకు బంగారంలాంటి అవకాశాన్ని పాడు చేసుకోకు."

తటపటాయిస్తూ "ఈ ఒక్కసారికే. మళ్ళీ మళ్ళీ ఇలాంటి పనులు చెప్పవద్దు" అన్నాను.

"ఒక్క దెబ్బతో లక్షాధికారివి కాబోతున్నావ్. మళ్ళీ మళ్ళీ ఇలాంటి పనులు చేయవలసిన అవసరమే ముంది_ఇంకా డబ్బు కావాలనుకుంటే తప్ప" అంది చిత్ర చిత్రంగా నవ్వి.

ఆ నవ్వు అర్థమేమిటో? ఒక్కసారి డబ్బు రుచి మరిగేక నేనే కావాలని ఇలాంటి పనులకు ముందుకు వస్తానా?

నేను చిత్ర వంక అదోలా చూశాను. 'చిత్రా ఎవరు నువ్వు? ఏమిటి నువ్వు చేస్తుండే పని? ఎందుకు నువ్వు ఒక మామూలు భారత నారిగా గాక వింతరకం జీవితం గడుపుతున్నావ్?' అన్న ప్రశ్నలు నా చూపుల్లో వున్నాయి. వాటి అర్థాన్నామె గ్రహించిందో, లేదో తెలియదుగానీ, ఆమె కన్నులలో నీరు తిరిగినట్లు నా కనుమానం వచ్చింది.

"గుండూరావ్!" అంది చిత్ర.

"యస్ మేడమ్."

"ఒక పదివేల రూపాయల క్యాష్, ఓ తొంభై వేల విలువ చేసే బంగారం గోపాల్ గదిలో వుంచాలి."

నేను చిత్ర వంకనే చూస్తున్నాను. ఆమె ముఖం మామూలుగా లేదు. ఒక అధికారిణిలా వున్నది.

గుండూరావ్ వెళ్ళిపోయాడు.

"నల్లయ్యా! నువ్వు కూడా వెళ్ళవచ్చు" అంది చిత్ర.

నల్లయ్య వెళ్ళిపోయాడు.

ఇద్దరూ వెళ్ళిపోయేక చిత్ర నాతో అంది: "లక్షాధికారిని అభినందిస్తున్నాను—"

"కానీ నాకు సంతోషంగా లేదు చిత్రా - అడ్వాంచ

రస్ పైఫం టే నా కింట్రస్టు లేదు. ఏదో సామాన్యంగా బ్రతకగలిగితే చాలు.''

''అందరికీ అలాగే ఉంటుంది గోపాల్ - కొందరికి సాగుతుంది. మరికొందరికి వీలుపడదు. జీవితంలోని మాధుర్యం అందరూ ఒకే రకంగా అనుభవించడం కుదరదు.''

''కానీ నా జీవితపథాన్ని నేను నిర్ణయించుకోగలను. అందుకు తగ్గ స్వతంత్రం నాకుంది...'' అన్నాను.

చిత్ర బాధగా నవ్వి ''నీ మాటలను నేనంగీకరించ లేను. ఈ ప్రపంచంలో ఏ మనిషికీ స్వతంత్రం లేదు. మనిషి పరిస్థితులకు బానిస'' అంది.

''కానీ నేను పరిస్థితులకు తల ఒగ్గను'' అన్నాను గర్వంగా.

''ఓహ్! మరి ఆ రోజున సింగిల్ టీ దుకాణంలో ప్రభుత్వానికి సంబంధించిన ఆఫీసరుగా నటించడం పరిస్థితులకు బానిసై కాదా?'' అంది చిత్ర వ్యంగ్యంగా.

'తెలివైనదానివే' అనుకున్నాను మనసులో. పైకి మాత్రం ఏమీ అనలేదు. ముభావంగా వూరుకున్నాను.

''నేను నిన్ను వదలను, వదలలేను గోపాల్'' అంది చిత్ర. ''కానీ నువ్వు నాతో మనస్ఫూర్తిగా అన్నీ చెబుతున్నావని తోచదు.''

''నీ అనుమానమే నీకు శత్రువౌతుంది చిత్రా! నేను నీ దగ్గరేమీ దాచడం లేదు. ఇంకా నువ్వే నా దగ్గర అన్నీ దాస్తున్నావు. నిజం చెప్పాలంటే నీ గురించి నాకేమీ తెలియదు. అసలు నువ్వెవరివో, నీ పేరేమిటో కూడా నాకు తెలియదు.''

"నా పేరు చిత్ర-ఆ సంగతి నీకు తెలుసు."

"అది నీ నోట విన్నది. ఇంకా నీకెన్ని పేర్లున్నాయో నీ అసలు పేరేమిటో నాకు తెలియదు."

చిత్ర చురుకైన కళ్ళతో నా ముఖంలోకి చూసి, "నీ పేరు నిజంగా గోపాల్ కాదేమిటి?" అంది.

"ఏమో అది నేను చెప్పగా తెలుసుకున్నది కాదు గదా" అన్నాను.

"నిజమే. కానీ చెప్పకుండా విషయాలు తెలుసుకో గలగడం నీకూ చేతనైనట్లు కనబడుతోంది." అంది చిత్ర. ఒక్క క్షణం ఆగి, "ఈ సూట్ కేసు తీసుకుని బయల్దేరు. నీకే విధమైన అడ్డంకులు రావు. ఎప్పుడే కష్టం వచ్చినా నన్ను తలచుకుని ధైర్యంగా ఉండు. మళ్ళీ ఎప్పుడూ ఈ ఇంటికి రావటానికి ప్రయత్నించకు" అంది.

నేను సూట్ కేసు తీసుకుని లేచాను. "వస్తాను చిత్రా!" అన్నాను.

"మంచిది." అంది చిత్ర. ఆమె ముఖంలో అట్టే ఉత్సాహం కనపడలేదు.

నేను నా గది చేరుకునే సరికి గదిలో ఒక క్రొత్త పెట్టె కనపడింది. అందులో పదివేల రూపాయల క్యాషూ, బంగారం బిస్కట్లు ఉన్నాయి.

4

"ఎక్కడిది నాయనా ఇంత డబ్బు!" అన్నారు నాన్నగారాశ్చర్యంగా.

"అదృష్టం తన్నుకు వచ్చింది. నేనేం దొంగతనం చెయ్యలేదు, నా బిజినెస్ బుర్రను మెచ్చుకుని ఒక కోటీశ్వరుడు స్నేహితుడయ్యాడు. ఇది మొదటి సంపాదన,

చెల్లాయికీ, అమ్మకీ ఈ బంగారంతో నగలు చేయించండి. క్యాషు ఎనిమిదివేలూ చెల్లాయి పెళ్ళికి కట్నానికి పనికొస్తుంది. దగ్గరుంచండి. ఒక్కసారి బ్యాంకులో వేస్తే ఎక్కడ్నించి వస్తోందని అనుమాన మొస్తుంది గాబట్టి డబ్బు ఇంట్లోనే వుంచండి'' అన్నాను.

నాన్నగారి ముఖంలో డబ్బును చూసిన సంతోషమూ ఇంతెలా వచ్చిందన్న అనుమానమూ రెండూ కనబడుతున్నాయి. అమ్మ ముఖం మాత్రం బంగారాన్ని చూడగానే చేటంతయింది. ''నా బంగారు తండ్రి గొప్పవాడై పోతాడనీ, నన్ను బంగారంలో ముంచేస్తాడనీ నాకెప్పుడో తెలుసు'' అంది.

నేను తెచ్చిన రెండు బంగారం బిస్కట్సుకే ఆమె అంత ఇదై పోతుంటే అక్కడ గదిలో వున్న మిగతా బంగారం చూస్తే ఆమె కళ్ళు చెదిరిపోవచ్చుననిపించింది. ఆమె కోరిక నిజమే కాబోతోంది. నేను అమ్మను బంగారంలో ముంచేసే రోజు దగ్గర్లోనే వుంది.

చెల్లాయి కూడా నా సంపాదన గురించి అంత సంతృప్తికరంగా వున్నట్లు లేదు. తోచిన అబద్ధాలు కల్పించి చెప్పాను కానీ నాకూ అంత తృప్తిగా లేదు. అందుకే అంత సంతోష సమయంలోనూ ఎక్కువసేపు ఇంట్లో గడపలేకపోయాను. చెప్పవలసింది చెప్పాక మరి ముళ్ళమీదున్నట్లుంది. మధ్యాహ్నం వచ్చినవాడిని చీకటి పడకుండా తిరుగు ప్రయాణం పట్టాను.

మా ఊర్నించీ నగరానికి గంటన్నర బస్సు ప్రయాణం. అయినా ఈ మధ్య కాలంలో అనగా చిత్ర పరిచయం లభించేక ఇంటి ముఖం చూపిన పాపాన పోలేదు. ఒక్క

సారి ఇంత డబ్బు చేతికి వచ్చేక నా బాధ్యతలు నాకు గుర్తొచ్చాయి.

నా గది చేరుకున్నాను. తలుపు తాళం తీసి వులిక్కిపడ్డాను. లోపల మనిషి వున్నాడు. అతను గుండూరావు.

నన్ను చూసి గుండూరావు తలుపులు వేయమని సౌజ్ఞ చేశాడు. దగ్గరగా రమ్మన్నాడు. వెళ్ళాను. నెమ్మదిగా అన్నాడు, "చస్తున్నాను నీ గదికి కాపలా కాయలేక-ఎక్కడికి పోయావ్?"

ఏకవచనప్రయోగం నాకు నచ్చలేదు. "కాపలా కాయమన్న దెవరు?" అన్నాను.

"ఎవరైతే నేంలే. ఇది నా డ్యూటీ కాదు. ఎక్స్ట్రా పని."

"నాకు తిరగడం బాగా అలవాటు. నన్నని ప్రయోజనం లేదు. కానీ ఒక్కమాట. ఇలా నా గదిలోకి మారు తాళంచెవితో ప్రవేశించడం నాకు నచ్చదు" అన్నాను.

"మారుతాళం కర్మ నాకేం పట్టింది" అంటూ గుండూరావు తన షర్టు జేబులోంచి ఒక తాళంచెవి తీసిచ్చాడు. అందుకున్నాను. అది నా దగ్గరున్న తాళానికి డూప్లికేటు. ఇదివరలో నా గదిలోనే ఉండేది. ఎప్పుడో దాన్ని చిత్రసంగ్రహించి ఉండాలి. అవును, అసలు నే నాలోచించనే లేదు. బంగారం ప్లస్ డబ్బు నా గదిలో కెలా వచ్చాయి? అప్పటికే ఈ తాళం వాళ్ళ పరమైందన్నమాట!

చాలా పెద్ద గూడుపుఠాణీ నా చుట్టూ నడుస్తోంది. ఫలితంగా నే నేమవుతానో నాకు తెలియదు. తాత్కాలికంగా నా దగ్గర డబ్బుంటోంది.

"వస్తాను" అంటూ గుండూరావు లేచాడు.

"మళ్ళీ ఇప్పుడే. నేను బయటకు పోతానేమో. మరి గదికి కాపలా ఎవరు కాస్తారు?" అన్నాను.

గుండూరావు మాట్లాడకుండా ముందుకు నడిచాడు.

"మళ్ళీ గదిలోకి రావాలంటే తాళాలున్నాయా" అన్నాను.

"ఎన్ని తాళాలు కావాలేమిటి. నా దగ్గర తాళంచెవి వుంది" అంటూ తన జేబులోంచి తాళంచెవి తీసి చూపించి వెళ్ళిపోయాడు. అప్రయత్నంగా నా చెయ్యి జేబులోకి పోయింది. అందులో ఇందాకా గుండూరావిచ్చిన తాళం చెవి లేదు.

నా గుండె ఒక్క క్షణం ఆగి మళ్ళీ కొట్టుకుంది. గుండెలు తీసిన మొనగాళ్ళంటే వీళ్ళేనన్నమాట!

తలుపులు గడియవేసుకుని ఆలోచిస్తూ మంచంమీద నడుం వాల్చాను. నాకు తెలియకుండానే నిద్ర పట్టేసినట్టుంది. ఎవరో తలుపులు దబదబా బాదుతున్న చప్పుడై లేచాను. టైము చూసుకుంటే పన్నెండున్నరయింది. ఇంత రాత్రివేళ ఎవరబ్బా అనుకుంటూ లేచి వెళ్ళి తలుపులు తీశాను.

పోలీసులు!

ఆశ్చర్యంతో నాకు నోట మాట రాలేదు. "మీ గది సోదా చేయాలి!" అన్నాడు వాళ్ళలో ఒకడు. నేనవాక్కయి అలాగే చూస్తున్నాను. చిత్ర ఇచ్చిన వజ్రాలతో పాటు నా బంగారంకూడా పోతుంది. ప్లస్ నాకు జైలు శిక్ష.

మొత్తం అయిదుగురు మనుషులున్నారు. ఒకడు నాకు కాపలా కాస్తున్నాడు. మిగతా నలుగురూ గదిలో అన్ని

వైపులా చూస్తున్నారు. చిత్ర నాకిచ్చిన సూట్ కేస్ వారిలో ఒకతను తెరిచాడు. మళ్ళీ మూసేశాడు. మరొకడు నా బంగారముండవలసిన పెట్టెను తెరచి చూసి మూసేశాడు. మొత్తం పదిహేను నిముషాల్లో గదిసోదా ముగించి "అయామ్ వెరసారీ మిస్టర్! అనవసరంగా మీకు ట్రబులిచ్చాం. మాకు వచ్చింది రాంగ్ రిపోర్ట నుకుంటాను" అని వాళ్ళలో ఒకడన్నాడు. అయిదుగురూ వెళ్ళిపోయారు.

వాళ్ళు వెళ్ళాక నాలో చలనం వచ్చింది. వెళ్ళి తలుపులు వేసి, నా ఆస్తి చూసుకుందుకు వెళ్ళాను. నిజంగానే వజ్రాల పెట్టీ, బంగారం పెట్టి ఖాళీగా వున్నాయి. నా గుండె గుభేలుమంది. మంచంమీద కూలబడ్డాను నిరుత్సాహంగా.

'ఇప్పుడేం జరుగుతుంది?'

ఇదే ప్రశ్న నన్ను కలవరపరుస్తోంది. అప్పుడే నాకు చిత్ర మాటలు గుర్తుకొచ్చాయి. పెట్టె భద్రత విషయంలో నాదేమీ బాధ్యత లేదని చెప్పిందామె. నాలుగురోజులు నా గదిలో ఆ పెట్టె నుంచుకోవడంవరకే నా బాధ్యత. ఈ సమాచారాన్ని రేపు చిత్రకు అందజేయాలి.

మనస్సు స్థిమితంగా లేకపోయినప్పటికీ నాకు మళ్ళీ నిద్ర పట్టింది. నిద్రలో రకరకాల అర్థంలేని కలలు వచ్చాయి. లేచేసరికి ఉదయం ఏడున్నరయింది. త్వర త్వరగా ముఖం కడుక్కుని స్నానంచేసి గదికి తాళం వేసుకుని బయటపడ్డాను.

దగ్గర్లో ఉన్న హోటల్లో టిఫినూ, కాఫీ తీసుకుని రోడ్డు మీదకు వచ్చాను. ఇప్పుడు నేను చిత్రను కలుసుకోవాలి. అయితే ఎక్కడ కలుసుకోవాలో, ఎలా కలుసుకోవాలో

నాకు తెలియదు. ఇంతవరకూ ఆమె నాకు అనుకోకుండా కనిపించడంవల్లనే కలుసుకుంటూ వచ్చాను. ఈ రోజు ఆమె అవసరం నాకు బాగా కనపడుతోంది. ఎలా వెళ్ళాలో తెలియదు, ఎక్కడికి వెళ్ళాలో తెలియదు— ఆమెను కలుసుకునేందుకు.

ఒక ఆలోచన వచ్చింది. సుందర్రావుపేట వెడితే!

మళ్ళీ నువ్విక్కడికి రావద్దని చెప్పిందామె. అది హెచ్చరిక కావచ్చు. లేక యధాలాపంగా చెప్పి ఉండ వచ్చు. చిత్ర గురించిన వ్యక్తిగత సమాచారం ఏమీ లేని నాకు ప్రస్తుతం అక్కడికి వెళ్ళడం మాత్రమే ఏకైక మార్గంగా కనబడింది.

రిక్షావాడితో పెద్దగొడవ పెట్టుకో నవసరంలేకుండా సులువుగా బేరం దొరికింది. తెలిసిన ఇల్లే కాబట్టి పట్టు కునేందు కెంతోసేపు పట్టలేదు.

అదే ఇల్లు. ఇంటిముందు కుక్కలున్నాయ్ జాగ్రత్త అన్న బోర్డు.

5

గేటుతీసి లోపల అడుగుపెట్ట బోయేటంతలో భొంయ్ మని భయంకరమైన కుక్క అరుపు వినపడింది. అప్రయ త్నంగా వెనకడుగువేసి గేటు వేసేశాను.

నేనిప్పుడు గేటు కివతల ఉన్నాను. అవతలపక్కగా సింహంలాంటి ఆల్సేషియన్ కుక్క ఉన్నది. అది నా వంక గుర్రుగా చూస్తోంది. అప్పుడప్పుడు మొరుగుతోంది. దాని మొరుగు చాలా భయంకరంగా ఉంది. మొరిగే కుక్క కరవదన్న సామెత నిజమే అనుకుంటే గేటు కవతల ఉన్నది కుక్క కాదు. క్షణంలో ప్రాణగండం

తప్పింది కానీ, లేకపోతే ఈ కుక్క నన్ను చీల్చి చెండాడి ఉండేదనిపించింది.

అయితే మొన్నటి రోజున నేను వచ్చినప్పటికీ కుక్క లేదు. బోర్డున్నా ధైర్యంగా లోపలకు అడుగుపెట్టాను, ఏమీ జరగలేదు. ఈ రోజీ కుక్క ఎక్కణ్ణించి వచ్చింది?

ఆలోచిస్తూ ఇంకా అక్కడే నిలబడి వున్నాను. కుక్క ఇంకా భయంకరంగా మొరుగుతూనే వుంది. ఇంతలో ఇంట్లోంచి ఎవరో వచ్చారు. మనిషికి యాభై ఏళ్లుంటాయి. బుగ్గమీసాలున్నాయి. పచ్చగా దబ్బపండులాగున్నాడు. చూడగానే గొప్పవాడనిపిస్తుంది. "నమస్కారమండీ!" అంటూ అరిచాను కుక్క మొరుగును ఛేదించుకుని నా కంఠం వినిపించడంకోసం.

"ఎవరది" అంటూ ఆయనకూడా అరిచి, "జానీ క్వయిట్" అన్నాడు. కుక్క స్వరం ఆగిపోయింది. ఆయన నెమ్మదిగా నడుచుకుంటూ వచ్చాడు గేటుదగ్గరకి.

"మీరెవరో నాకు తెలియదు. గేటుదగ్గర కాలింగ్ బెల్ మ్రోగించివుంటే మా కుక్కే కాలింగ్ బెల్ కావలసిన అవసరం తప్పేది" అన్నాడు నవ్వుతూ ఆయన.

"కాలింగ్ బెల్ నేను చూడలేదండి. అయినా మొన్న మీ ఇంటి కొచ్చినపుడు ఏ కుక్కా లేకపోవడంతో, కాస్త ధైర్యంగా లోపలకు అడుగుపెట్టబోయాను. అప్పుడే మీ కుక్క కాలింగ్ బెల్లు కావలిసొచ్చింది."

"మొన్న మీరు మా ఇంటికొచ్చారా?" ఆయన ముఖంలో కాస్త అనుమానం కనబడుతోంది.

"అవునండీ, మొన్న మధ్యాహ్నం ఒంటిగంటకు. మీ ఇంటి తలుపులు ఆటోమేటిక్ వికూడా కదా."

ఆయన ముఖంలో ఏదో రకమైన నవ్వు కనబడింది. "తొమ్మిదిన్నరకే ఎండ గీర తీస్తోంది. ఎండన పడొచ్చిన ట్లున్నారు. కాస్త లోపలికి రండి మాట్లాడుకుందాం, బయటే నిలబెట్టి మాట్లాడేస్తున్నాను పరధ్యానం ముండా వాణ్ణి!" అన్నాడు.

నేను జంకుతూనే లోపల అడుగుపెట్టాను. కుక్క ఇంకేమీ మొరగలేదు. అది శిక్షణ పొందిన మంచిజాతి కుక్కై ఉండాలి. గేటుకవతలే ఉండి మొరిగింది గానీ, దూకి బయటకు రావడానికి ప్రయత్నించలేదు. ఇంటా యనే నన్నాహ్వానించడం చూసి పిల్లిలా మెదలకుండా ఊరుకుంది.

నేనా ఇంట్లో అడుగుపెట్టాను. ఏర్పాట్లలో యే మార్పులూ లేవు. ఆరోజు నేను చూసిన విధంగానే ఉంది. ఒకసారి గదంతా పరిశీలించి చూశాను. కొట్టొచ్చి నట్లు గోడకు తగిలించిన లక్ష్మీదేవి పటం కనబడింది. ఆ రోజున ఈ పటం లేదు.

"అలా కూర్చోండి" అన్నాడాయన.

సోఫాకుర్చీలో కూర్చున్నాను. అదే అనుభవం. చాలా కంఫర్టబుల్‌గా ఉంది.

"ఇప్పుడు చెప్పండి. మా ఇంటికి మీరు మొన్న వచ్చేరా?" అడిగేడాయన.

"అవునండీ, చిన్న పనిమీద వచ్చాను."

"ఎవరిని కలుసుకున్నారు?"

ఒక్క క్షణం తటపటాయించాను. ఏమని చెప్పాలి? నిజం చెబితే చిత్రకు కోపం రావచ్చు. అబద్ధం చెబితే ఈయనన్ను నమ్మించడం కష్టం. జాగ్రత్తగా నిజాన్నీ, అబ

దాన్ని కలగాపులగం చేయాలి.

"మీరేమీ అనుకోనంటే చిన్న ప్రశ్నడుగుతాను. చిత్రగారు మీకేమవుతారు?"

"చిత్ర ఎవరు?" అన్నాడాయన అదోలా ముఖం పెట్టి.

"ఆమెను కలుసుకునేందుకే నేనీ ఇంటికి వచ్చాను. ఆమె నా స్నేహితురాలు!"

"ఎంత వయసుంటుం దామెకు?" ముసలాయన భృకుటి ముడతలు పడింది.

"ఇరవైకి అటో ఇటో..."

"ఈ ఇంట్లో ఉంటున్న స్త్రీ ఒక్కరే. ఆమె పేరు చిత్ర కాదు. ఆమె వయస్సు ఇరవైకి దరిదాపుల్లోనూ లేదు" అన్నాడాయన.

"ఆశ్చర్యంగా ఉందే!" అన్నాను.

"మీకంటే నా కెక్కువ ఆశ్చర్యంగా ఉంది. ఇది నా స్వార్జితంతో కట్టించిన ఇల్లు. దీనికి తెలిసి నేను ఆటోమేటిక్ తలుపులు పెట్టించలేదు. మీరవి ఆటోమేటిక్ వన్నారు. ఈ ఇంట్లో ఒక ఆడపిల్లను కలుసుకుంటున్నా నంటున్నారు. అదీ అసహజంగానే ఉంది. ఈ మధ్య కాలంలో మా ఇంట ఆ పేరుతో ఆ వయసు పిల్ల మసల లేదు."

"ఇంతకీ ఈ ఇంట్లో ఒకేఒక ఆడపిల్లుందంటున్నారు. ఎవరామె?"

"ఆడపిల్ల కాదు. స్త్రీ. ఆమె నా భార్య!"

"మొన్నంటే మొన్న, మధ్యాహ్నం ఒంటిగంటనుంచి మూడు గంటలవరకూ ఈ ఇంట్లో మీరున్నారా?"

"లేము. సినిమాకు వెళ్ళాము."

"మీ పక్కనుకూడా తీసుకువెళ్ళారా?"

"లేదు."

"ఇంట్లో ఇంకెవరైనా మనుషులున్నారా?"

"లేరు."

"మొన్న మధ్యాహ్నం ఒంటిగంటకు నేను మీ ఇంటికి వచ్చాను. మీ పక్క లేదు. తలుపులు ఆటోమేటిక్‌గా తెరుచుకున్నాయి. లోపల ముగ్గుర్ని కలుసుకున్నాను. ఇద్ద రబ్బాయిలు. ఒకమ్మాయి. అమ్మాయి పేరు చిత్ర. అబ్బా యిల పేర్లు నాకు తెలియవు."

"కలుసుకుని ఏం చేశారు?"

"ఏవో వ్యాపారవిషయాలు మాట్లాడుకున్నాం!"

"ఏం వ్యాపారం?"

"ఇంకా మొదలు కానిదే—నేను వ్యాపారం చేద్దా మనుకుంటున్నాను. చిత్ర పెట్టుబడి పెడదామనుకుంటోంది. ఆమెకు డబ్బుంది. నాకు తెలివుంది. ఇంక వ్యాపారం మొదలుకావడమే తరవాయి."

"ఇంతకీ ఈ ఇల్లెవరిదో తెలుసా?" అడిగాడాయన.

తల అడ్డంగా ఊపాను.

"మా అబ్బాయి పోలీసాఫీసర్!"

ఉలిక్కిపడ్డాను. కోరి చిక్కుల్లో పడలేదు గదా! చిత్ర నన్ను మళ్ళీ రావద్దని హెచ్చరించిడానికి కారణ మిదేనేమో. అయితే నన్ను కలుసుకోనేందుకామె పోలీ సాఫీసరింటి నెందుకెన్నుకున్నది?

లేచి నిలబడ్డాను. "చిత్రను కలుసుకుందామని వచ్చాను. వస్తాను."

"ఏదైనా పుచ్చుకుని వెళ్ళకూడదు."

"వద్దులెండి. అర్జంటు పని ఉంది." కదిలాను,
"మీ పేరు?" అడిగాడాయన.

"నరసింహమూర్తి. ప్రకాశ్ నగర్లో ఉంటున్నాను. రూమ్ నెంబర్ 27." అన్నీ అబద్ధాలే చెప్పాను.

ఆ ఇంట్లోంచి బయట పడ్డాక బుర్ర మళ్ళీ తీవ్రంగా పని చేయసాగింది. చిత్ర గుండెలు తీసిన బంటులాగుంది. ఒక పోలీసాఫీసరింటికి వజ్రాలున్న పెట్టెతో వచ్చింది. తన వ్యవహారాలన్నీ అక్కడే సెటిల్ చేసుకుంది. ఆ ఇంటి వాళ్ళకి చిన్న అనుమానమైనా కలగలేదు.

నడుచుకుంటూ కొంతమేర వెళ్ళి రిక్షా ఎక్కాను. సిటీలో కాస్త సెంటరైన గోపాల్ పూర్ కు పోనీయమన్నాను. బేరమాడలేదు.

6

గోపాల్ పూర్లో దిగి మళ్ళీ హోటల్లో దూరాను. కాఫీ తాగి రోడ్డుమీదకు వచ్చేను. ఒకో షాపు వంకే చూస్తూ నడుస్తున్నాను. గాజుల దుకాణంలోంచి బయటకు వస్తూ చిత్ర కనిపించింది. ఉవ్వెత్తున ఉత్సాహం పొంగింది నాలో. రెండంగల్లో ఆమెను సమీపించి, "నీ గురించి తెగ గాలిస్తున్నాను. ఎక్కడున్నావ్ చిత్రా!" అన్నాను.

"మిస్టర్. అపరిచయస్తుల ఏకవచన ప్రయోగం నాకు నచ్చదని రెండోసారి చెప్పాలా?" అందామె తీవ్రంగా.

ఉలిక్కి పడ్డాను.

చిత్ర ఇలా మాట్లాడ్డం ఇది రెండోసారి.

"కానీ నేను నీ కపరిచయస్తుణ్ణెలాగౌతాను చిత్రా?"

"నా పేరు చిత్ర కాదని మళ్ళీ రెండోసారి చెప్పాలా?"

"అవసరం లేదు. నీ పేరు చిత్ర కాకపోవచ్చుని

మొన్న నే నీతో అన్నాను. నీ అసలు పేరేదైతేనేం. నువ్వు నీ నోటితో చెప్పిన పేరు చిత్ర."

ఆమె విసుగ్గా నా వంక చూచి, "ఎందుకిలా వెంట బడ్డావ్?" అంది.

'అలా అడుగు చెబుతాను. మొన్న నువ్వు సుందర్రావు పేటలో సూట్ కేసిచ్చావా? అందులోవన్నీ ఖాళీ అయి పోయాయి. ఎలా పోయాయో తెలియదు. దాంతో పాటే నువ్వు నాకిచ్చిన బహుమానాలూ పోయాయి."

ఆమె పకపకా నవ్వి, "ఇంకా" అంది.

"ఇంకేం లేదు. ఈ విషయాన్ని చెబుదామని సుంద ర్రావుపేటలో నూటపదమూడో నంబరింటి కెళ్ళాను. అక్కడ నిన్ను కలుసుకోవచ్చని ఆశ పడ్డాను. కానీ ఆ ఇల్లు పోలీసాఫీసరుది. చిత్ర పేరుగల వారెవ్వరూ ఆ ఇంట్లో ఎన్నడూ మసలలేదని ఇంటాయన నొక్కి చెప్పాడు."

ఆమె కుతూహలంగా నా వంక చూసి, "ఆతర్వాత?" అంది.

"ఏముంది. ఇక్కడకు వచ్చాను. వెతకబోయిన తీగ కాళ్ళకు చుట్టుకున్నట్లు నువ్వు కనిపించావు!" అన్నాను.

ఆమె వస్తున్న నవ్వు నాపుకునేందుకు ప్రయత్నిస్తూ "ఏమండి, ఒకసారి మా ఇంటికొస్తారా?" అనడిగింది.

"తప్పకుండా. నీ ఇల్లు తెలిస్తే ఏ బాధాలేదు" అన్నాను.

"అయితే రండి. నాకో చిన్న సహాయం చేసిపెట్టాలి!" అందామె.

"ఏమిటది?"

"నేను రాసిన కథలు చాలా తిరిగొచ్చేశాయి. వాటిలో లోపాలు చెప్పాలి. ఎలా రాస్తే ప్రచురించబడుతాయో చెప్పాలి. నన్ను రచయిత్రిగా తీర్చిదిద్దాలి."

"కానీ నేను రచయితను కానే."

"అదేంటండీ. ఇప్పుడేగా ఇంతటి కథను నా కళ్ళ ముందే అల్లారు!"

"ఓహో." అన్నాను. "మీరు రచయిత్రిగా, నటిగా బాగా రాణిస్తారు. ఇప్పటి మీ ముఖం చూస్తుంటే తెలిసిన వారని నాకే అనిపించడం లేదు."

ఆమె ముఖం అదోల్లాగై పోయింది. నా వంక చూసి "నిజంగా మీకు నేను తెలుసా?" అంది.

"అది మీ మనస్సునడిగి తెలుసుకోండి."

"లేదు. దానికి మీరు తెలియరు."

"ఎక్కడో మనిషి బోలిన మనుషులుంటే తప్ప మీరు చెప్పేది నిజం కాదు కానేరదు." అని ఉలిక్కిపడ్డాను. ఇప్పుడు నేనేమన్నాను. బహుశా ఈమె చిత్రలాగే ఉన్న మరో మనిషేమో.ఆరోజు సుందర్రావు పేట వెడుతూంటే దార్లో ఈమె నాకు ఎదురయ్యిందా?సుందర్రావు పేట ఇంట్లో చిత్ర నాకు దర్శనమిచ్చింది. ఈమె చీరె కట్టుకుని ఉంది. అప్పుడు చిత్ర బెల్ బాటంతో ఉంది.

ఆమె నా వంక ఆశ్చర్యంగా చూసి, "మీరు నిజమేనా చెబుతుండాలి. లేదా నేనూహించిన దానికంటె అద్భుతమైన రచయితలైనా అయుండాలి. ఈ రెండూ కాకపోతే కాస్త వెర్రి వుండి వుండాలి" అంది.

"నేను నిజమే చెబుతున్నాను. కానీ మీరు కూడా నిజం చెప్పండి మీకింకా అక్కలూ చెల్లెళ్ళూ ఉన్నారా?

వాళ్ళల్లో ఎవరైనా అచ్చు మీ లాగే ఉంటారా?'' అన డిగాను.

''ముందు మా ఇంటికి రండి. అన్నీ మాట్లాడుకుందాం'' అందామె.

ఆమెను అనుసరించాను. గోపాల్ పూర్లో సిటీబస్సెక్కితే ఇంచుమించు వాళ్ళింటి ముందే దిగవచ్చు. వాళ్ళ ఇల్లు చాలా సామాన్యమైనది. ఈమె తలిదండ్రులకొక్కత్తే కూతురు. తండ్రి ఏదో ఆఫీసులో గుమాస్తాగా పనిచేస్తున్నాడు. ఉన్న ఊళ్ళో రెండెకరాల భూమి ఉంది. ఆమె తల్లి చాలా మంచిది. నన్ను బాగా ఆదరించింది.

నేను చిత్ర అనుకుంటున్నామె పేరు చిత్ర కాదు. రాజేశ్వరి. ఆమె పెద్ద ఎక్కువగా చదువుకోలేదు. సంప్రదాయంలో పెరిగిన పిల్ల. పెళ్ళి సంబంధాల కోసం చూస్తున్నారు. తల్లిదండ్రులు. నేను వివరాలు కనుక్కోగా, రాజేశ్వరి తనకు పుట్టిన కవలల్లో ఒకామె అనీ, చిన్నతనంలో రెండో అమ్మాయిని దొంగలెత్తుకు పోయారనీ రాజేశ్వరి తల్లి చెప్పింది.

''మీరు చెప్పేది నిజమైతే, మీ రెండో అమ్మాయీ ఊళ్ళోనే ఉంది. ఆమె పేరు చిత్ర. ఆమె నా స్నేహితురాలు కూడా'' అన్నాను.

''నేను నమ్మలేకుండా ఉన్నాను బాబు'' అంది రాజేశ్వరి తల్లి.

''ఒక పర్యాయం మీకు నేను చిత్రను చూపిస్తాను'' అన్నాను.

''మళ్ళీ లేనిపోని ఆశలు చిగురుస్తున్నావు బాబూ నువ్వు!'' అందామె.

"ఆశ చిగురించడం గాదు. ఇది నిజం!" అన్నాను.

వాళ్ళింట్లో కాఫీ తీసుకుని బయటకు వచ్చాను.

7

సిటీ బస్సు దిగి, నా గదికి వెళ్ళాను. గది తలుపులు తెరిచే సరికి, "యస్ కమిన్!" అన్న మాటలు వినబడ్డాయి.

ఆ స్వరం నాకు పరిచితమైనదే. తలుపులు వేసి ముందుకు నడిచి "నీ కోసం ఊరంతా గాలిస్తుంటే నువ్విక్కడున్నావా చిత్రా!" అనడిగాను.

"నాకోసం గాలించడ మెందుకు? నన్ను కలుసుకోవడం అవసరమనిపించినపుడు నేనే నీ ముందు ప్రత్యక్షమవతాను కదా!"

"అవుననుకో, కానీ మరీ ఇలా దేవతలా ప్రవర్తించడం బాగోలేదు. కాస్త నీ అడ్రసిచ్చి పుణ్యం కట్టుకోరాదూ" అన్నాను చిరాగ్గా.

"నీకా? అడ్రసివ్వడమా? ఒక్క క్షణంలో ఊరంతా టాంటాం అయిపోదూ!" అంది చిత్ర నిరసనగా.

"అదేమిటి?" అన్నా నాశ్చర్యంగా.

"తెలియనట్లు మాట్లాడకు. బొత్తిగా రహస్యమన్నది తెలీదు నీకు. లేకపోతే కలిసినవాళ్ళందరితోనూ అన్ని సంగతులూ చెబుతావా?" అంది చిత్ర.

"ఎవరితో చెప్పాను, ఏం చెప్పాను?" అడిగాను.

"సుందర్రావుపేట వెళ్ళావు. అక్కడ కనిపించిన ముసలాయనకు నా పేరు చెప్పావ్. నన్నా ఇంట్లో ఫలానా రోజున కలుసుకున్నాననీ చెప్పావు. అవునా?"

"అవును. కానీ కలుసుకుని ఏం మాట్లాడుకున్నామో

చెప్పలేదు. కలుసుకున్నాక ఏం జరిగిందో చెప్పలేదు."

"ఆ ముసలాయన కొడుకు పోలీసాఫీసరు. ఆ మాత్రం జ్ఞా ఉంటే నువ్వు చెప్పకపోయినా మిగతా విషయాలు కనుక్కోగలుగుతాడు."

"అటువంటప్పుడు నన్ను నువ్వు బాగా హెచ్చరించాల్సింది. అయినా అది పోలీసాఫీసరిల్లని నాకేం తెలుసు."

"మరెన్నడూ ఆ ఇంటికి వెళ్ళొద్దని చెప్పాను. నా హెచ్చరిక పాటించావా?"

నా బుర్రలో ఏదో మెరిసినట్లయింది. "అవునూ, ఒక్క సందేహం. నేను పోలీసాఫీసరింటికి వెళ్ళడం నీకు తెలిసింది. అక్కడేం మాట్లాడేనో నీకు తెలిసింది. నేను వెతికేది నీ కోసమే అసలు. అటువంటప్పుడు నన్నాపడానికెందుకు ప్రయత్నించలేదు?" అన్నాను.

చిత్ర సమాధాన మివ్వలేదు. "ఆ తర్వాత రాజేశ్వరిని కలుసుకుని ఆమెదగ్గరా అలాగే మాట్లాడేవు!" అంది మళ్ళీ నిష్ఠూరంగా.

"ఇవన్నీ నీకెలా తెలుస్తున్నాయి చిత్రా!"

చిత్ర నవ్వింది. "అది నీ కర్థంకాదు. నిన్నరాత్రి నీ గదికి పోలీసులొచ్చారు. గది గాలించారు. వాళ్ళకేమీ దొరకలేదు. అయితే ఇక్కడుండవలసిన వజ్రాలేమయ్యాయని నీ కంగారు. నీ బంగారం పోయిందేమోనని బెంగ. అయినా మళ్ళీ మొద్దునిద్ర పోయావు. నువ్వు నిద్రపోతున్న సమయంలో గుండూరావొచ్చి తను తీసుకుపోయిన వజ్రాలనూ, బంగారాన్నీ తిరిగి సూట్ కేస్ లలో పెట్టేశాడు. ఉదయం లేచి నువ్వు సూట్ కేసు తెరచివుంటే నాకోసం వెతుక్కుంటూ పోలీసాఫీసరింటి కెళ్ళాల్సిన అవసరం

తప్పేది! ఆ తర్వాత రాజేశ్వరిని కలుసుకోవాల్సిన అవసరమూ తప్పేది!''

''రాజేశ్వరి నీకు తెలుసా?'' అన్నా నాశ్చర్యంగా.

''అందరూ నాకు తెలుసు. ఇకమీదట ఎన్నడూ రాజేశ్వరిని చూసి నేననుకుని పొరబడకు. నీకొక చిన్న ఆనవాలు చెబుతున్నాను. నా కుడిచెవి క్రిందుగా పరీక్షగా చూస్తే ఒక పుట్టుమచ్చ కనబడుతుంది. రాజేశ్వరికా మచ్చ లేదు. రెండవది నేను కట్టుకున్న బట్టల కనుగుణంగా బొట్టు రంగు మారుస్తూంటాను. రాజేశ్వరి ఎప్పుడూ ఎర్ర బొట్టే పెడుతూంటుంది. ఈ రెండు విషయాలూ తప్పక గుర్తుంచుకోవాలి'' అంది చిత్ర.

సరేనని వెళ్ళి సూట్ కేసులు తెరిచి చూశాను. వజ్రాలూ, బంగారం అలాగే వున్నాయి. మళ్ళీ సూట్ కేసులు మూసేశాను. అంతలో తలుపు చప్పుడయింది.

''ఎవరై వుంటారు?'' అంది చిత్ర.

''తెలియదు'' అంటూ వెళ్ళి తలుపులు తీశాను.

రాత్రి వచ్చినవాళ్ళే. పోలీసులు! ఈసారి మాట మాత్రం అనకుండా వాళ్ళు సూట్ కేసుల దగ్గరకు పరుగెత్తారు. చిత్ర వాళ్ళవంక తీక్షణంగా చూసి ''ఆగండి!'' అంది.

ఆగారు పోలీసులు.

''ఏమిటి మీరు వెతుకదల్చుకున్నది?'' అంది చిత్ర.

''ఈ గదిలో కోట్లు విలువచేసే వజ్రాలున్నాయని వార్త వచ్చింది.''

''నిన్న రాత్రికూడా ఈ వార్త మీకు వచ్చింది. అప్పుడు మీకేం కనబడింది?''

"ఖాళీ సూట్ కేసు."

"తెరవండి, ఇప్పుడూ అదే కనపడుతుంది" అంది చిత్ర. ఆమె వారివంక చూసే చూపులు చాలా చిత్రంగా వున్నాయి. పోలీసులు పెట్టె తెరిచి మళ్ళా మూసేశారు. గదంతా సోదాచేసి సారీ చెప్పి వెళ్ళిపోయారు.

నా ఆశ్చర్యానికి అంతులేదు. తలుపులువేసి ఒక్క ఉదుటున వెళ్ళి సూట్ కేస్ తెరచి చూశాను. మిలమిల మెరిసే, ధగధగలాడే వజ్రాలు!

"ఏమిటిది చిత్రా?" అన్నా నాశ్చర్యంగా.

"హిప్నోటిజం" అంది చిత్ర నవ్వుతూ.

"బాప్ రే. నమ్మడం చాలా కష్టం!" అన్నాను.

"కళ్ళారా చూశావు" అంటూ చిత్ర లేచింది. "ఇక పొరబాటున కూడా నీ గదికి పోలీసులు రారు. వస్తాను మరి!"

ఆమె వెళ్ళిపోతానంటే భయం వేసింది. కానీ ఆమె ఉంటుందన్నా భయంగానే ఉంది. చిత్ర చర్యలు చూస్తూంటే ఆమె మనిషేనా అని ఒక్కోసారి భయం కలుగుతోంది నాకు.

8

నా దగ్గరున్న కొంత బంగారాన్ని క్యాష్ చేశాను. సిటీలో ఒక ఫ్యాన్సీ దుకాణం ఓపెన్ చేశాను. ఈ రెండు పనులూ చేయడానికి వారంరోజులకంటే పట్టలేదు. అయితే నాలుగురోజులని చిత్ర చెప్పింది కానీ, పదిహేను రోజులైనా ఆ వజ్రాల సూట్ కేసుకి నా దగ్గర్నుంచి విముక్తి లభించలేదు.

చిత్రను అడిగితే సమయం రావాలని చెప్పింది.

మరోవారం గడిచింది. ఇంకా సమయం రాలేదంది చిత్ర.

దానిగురించి ఆలోచించడానికూడా నాకొట్టే వ్యవధి కనిపించడం లేదు. ఇప్పుడు నాకు కాలక్షేపం బాగానే వుంది. ఫ్యాన్సీ దుకాణంతో గంటలు క్షణాల్లా గడిచిపోతున్నాయి.

ఒకరోజు సాయంత్రం అయిదుగంటల ప్రాంతంలో నా షాపుకు రాజేశ్వరి వచ్చింది. ఆమె పెట్టుకున్న ఎర్ర బొట్టూ, కుడిచెవి కింద లేని మచ్చా ఆమెను నాకు పట్టిచ్చాయి. "హలో రాజేశ్వరిగారూ!" అంటూ పలకరించాను.

ఆనాడు వాళ్ళింటికెళ్ళాక రాజేశ్వరిని చూడడం మళ్ళీ ఇదే!

"బాగానే గుర్తుపట్టారే, ఈ షాపు మీదా?" అందాశ్చర్యంగా రాజేశ్వరి.

"నాదే" అన్నాను సగర్వంగా.

"ఎన్నాళ్ళయింది ప్రారంభించి?" అనడిగింది.

చెప్పాను. నవ్వి "వ్యాపారంలో పడ్డాక చిత్ర వ్యాపకం తగ్గిందనుకుంటాను. లేకపోతే నన్ను మీరు చిత్రా అని పిలవ్వాలసింది" అంది.

"అదేం కాదు. చిత్రకూ, మీకూ ముఖ్యమైన రెండు తేడాలున్నాయి. ఆ విషయం నాకు చిత్రే చెప్పింది. అందువల్లే మిమ్మల్ని సులువుగా గుర్తించగలిగాను."

"బాగుందండీ. ఆ చిత్రకు నేను తెలుసునన్నమాట."

"మీరేమిటి? ఈ ప్రపంచంలో ఆమెకు తెలియనివాళ్ళు లేరు."

"ప్రతీకించారు. అయితే ఆమె మనిషి కాదన్నమాట. ఏ ఊరి అమ్మవారండీ ఆవిడ" అంది రాజేశ్వరి వెటకారంగా.

"అమ్మవారు కాదు. అవతారం!" అన్నాను.

ఇంతలో మరో బేరం వచ్చింది. రాజేశ్వరి మాత్రం ఇంకా నిలబడే వుంది. బేరం చూసుకున్నాక, "ఇంతకూ మీకేం కావాలో చెప్పండి!" అనడిగాను.

"కొత్త షాపు గదా, ఏమున్నాయో చూద్దామని వచ్చాను. మీరు కనబడ్డారు. ఇంక చూడ్డానికేముంది?"

"మీ అమ్మగారు కులాసానా?"

"ఆఁ నాన్నగారుకూడా కులాసానే, మరి వస్తాను" అంటూ వెళ్ళబోయింది రాజేశ్వరి.

"అరే, ఏదైనా తీసుకువెళ్ళండి" అన్నాను.

"ఏం తీసుకోనా అని ఆలోచిస్తున్నాను."

"బొట్టు పెన్సిల్స్ తీసుకోండి."

"తోపురంగు వున్నాయా?"

"ఆహా" అంటూ ఒక ప్యాకెట్ ఆమె ముందుంచాను. ఆమె అందులోంచి ఒక పెన్సిల్ తీసుకుని, "ఎంత?" అనడిగింది.

"మీకు నేనే అమ్ముతానా? తీసుకోండి" అన్నాను.

ఇద్దరు యువకులు షాపులోకి వచ్చారు. పెన్నులు కావాలని చూసుకుని కాసేపు బేరాలాడి చివరకు నేను చెప్పిన ధరకే కొనుక్కుపోయారు.

"బేరాలు బాగానే వున్నాయి కానీ, పెన్సిలు ధర చెప్పండి!" అన్నది రాజేశ్వరి.

"ధర కాదండీ, అది గిఫ్టు."

"గిఫ్టయితే పెన్సిల్ వద్దు, కాస్మెటిక్స్ తీసుకుంటాను."

"మీ ఇష్టం."

"డబ్బు తీసుకునే పక్షంలో."

"అలా అయితే నేనేమీ ఇవ్వను."

"ఇలా అయితే మీ వ్యాపారం మూన్నాళ్ల ముచ్చటే అవుతుంది."

"భలేవారే. మీలాంటి అందమైన అమ్మాయి నా షాపులో ఓ గంటసేపున్నదంటే చాలు. బేరాలమీద బేరాలు..." అంటూండగా మరో నలుగురు యువకులు షాపులోకి వచ్చారు, రెండద్దాలూ, రెండు దువ్వెనలూ కొనుక్కు వెళ్ళారు.

"అదా సంగతి! ఇంకా మీరు నిజంగానే ఉదార స్వభావులనుకున్నాను" అంది రాజేశ్వరి మూతి ముడిచి.

"తెలిసిందిగదా! మరి మీ కెక్కువలసినవి తీసుకోండి" అన్నాను!

"పెన్సిల్ చాల్లెండి" అంటూ ఆమె పెన్సిల్ తీసుకు వెళ్ళిపోతూ "ఆదివారం మీ షాపుకి సెలవనుకుంటాను, గాంధీ పార్కుకి సాయంత్రం రాగలరా?" అనడిగింది.

"ఎన్ని గంటలకి?"

"ఆరు సరిగా ఆరు" అని వెళ్ళిపోయిందామె.

ఒకనాడు నాతో తిరస్కారంగా మాట్లాడిన రాజేశ్వరి ఈరోజు నన్ను ప్రేమగా ఆహ్వానించింది. ఇదో వింత మలుపు నా జీవితంలో.

9

ఆదివారం, సాయంత్రం, ఆరు గంటలు...

సరిగ్గా ఆరు గంటలకు రాజేశ్వరి వచ్చింది ఎదురు చూస్తున్న నా దగ్గరకు.

నన్ను చూస్తూనే నవ్వింది. నేనూ నవ్వాను.

దగ్గరగా వచ్చింది. "రండి, అలా లాన్‌లో కూర్చుందాము" అంది. ఇద్దరం లాన్‌లో కూర్చున్నాం.

"ఏమిటి విశేషం?" అనడిగాను.

"మీ బొట్టు పెన్సిల్‌కు థాంక్స్ చెబుదామని."

"దాని కెంత దూరం రావాలా?"

"నా కోసం ఇక్కడకు రావడానికి మీకు చాలా కష్టమనిపించిందనుకుంటాను. అందుకే ఇంత దూరం రావాలా? అనడిగారు."

"అబ్బే అదేం కాదు" నసిగాను. "నేనిచ్చినది గోరంతలు, కొండంతలు చేస్తే ఇబ్బంది అనిపించి..."

"ఆడదాన్ని కదా..." నవ్వింది రాజేశ్వరి.

"అదే విశేషం! నేనిచ్చిన అతి చిన్న కానుక గురించి ఇంత ఇది చేసిన మీ రాడది కావడం నా సంతోషాన్ని పెంచింది" అన్నాను ఒక్క క్షణం ఆలోచించి.

"ఇప్పుడు నేను పెట్టుకున్న బొట్టు మీ షాపులోనిదే మీ కానుకే!"

నేనేం మాట్లాడలేదు.

"బొట్టుకు పెన్సిల్ వాడే అలవాటు లేదు నాకు. మీరే ఆ అలవాటు చేశారు" అంది రాజేశ్వరి మళ్ళీ.

"నా కానుకను మన్నించినందుకు ధన్యుణ్ని."

"నా ఆహ్వానాన్ని మన్నించినందుకు నేనూ ధన్యురాలి నయ్యాను."

ఏమిటో సంభాషణ చప్పగా ఉన్నదనిపించింది. ఇలా ఒకరి నొకరు అభినందించుకుంటూ కూర్చోడం కంటే దెబ్బలాడుకోవడం, మాటకు మాట అనుకోవడమే సర

దాగా ఉంటుంది నాకు.

రాజేశ్వరి నావైపు అదోలా చూస్తూంది. ఆమె వంక సూటిగా చూశాను. ఆ కళ్ళు ఏమేమిటో చెబుతున్నా యనిపించింది. కళ్ళ భాషకు కళ్ళలోనే జవాబివ్వాలను కుంటే నా కళ్ళకు మాట్లాడ్డం వచ్చునో రాదో నాకు తెలియదు. కానీ నేనూ ఆమె వంక అదోలా చూస్తూనే ఉన్నాను.

అలా ఒక గంట గడిచేక నేనే లేచాను. రాజేశ్వరి కూడా లేచింది.

"ఎన్నో మాట్లాడదామనుకున్నాను. కానీ మాటలు రాలేదు" అంది రాజేశ్వరి.

"ఒక్కోసారి అలాగే అవుతుంది. ఇలా కలుసుకోవటం మొదటిసారి గదా, మరోసారి కలుసుకుంటే ఇంకాసిని మాటలొస్తాయి. ఇంకోసారి కలుసుకుంటే ఇక అన్నీ మాటలే" అన్నాను.

రాజేశ్వరి నవ్వి "మనం మళ్ళీ మళ్ళీ ఇలా కలుసుకుంటా మంటారా?" అంది.

"మీ కభ్యంతర ముండని పక్షంలో నా కిష్టమే!" అన్నాను.

అప్పటి కిద్దరం విడిపోయాం.

ఇంటికి వెళ్ళే సరికి గదిలో ఉత్తర మొకటి పడి వుంది. తీసి చదివాను. ఇంటి దగ్గర్నుంచి వచ్చింది. చెల్లా యికి పెళ్ళి చూపులు జరిగాయట. పెళ్ళికొడుక్కి పిల్ల నచ్చినట్లే అనిపిస్తోంది. కట్న కానుకల విషయంలో కూడా మాటలు సంతృప్తికరంగా జరిగినట్లే అనిపిస్తోందా వుత్తరం చూస్తూంటే. వారం రోజుల్లో మళ్ళీ ఉత్తరం రాస్తానని రాశారు నాన్నగారు.

10

"సమయం వచ్చింది గోపాల్!" అంది చిత్ర ఒక ఆదివారం పుదయం ఎనిమిది గంటల ప్రాంతాల నా గదికి వచ్చి.

"ఏ సమయం?" అనడిగాను.

"నీ గదిలోని వజ్రాలను కదల్చవలసిన సమయం."

"అమ్మయ్య!" అంటూ నిట్టూర్చాను.

"రేపే" అంది చిత్ర.

"రేపే, ఏం చేయాలి?" అనడిగాను.

"ముందు నువ్వు వేషం మార్చుకోవాలి. ఆ తర్వాత వజ్రాలున్న సూట్ కేస్ తీస్కోవాలి. విశ్వనాధపురం వెళ్లాలి. అక్కడ బస్టాప్ దగ్గరే ఒక రెండంతస్తుల మేడ వుంది. అందులో అడుగు పెట్టాలి. అక్కడ నీకు ఎవరు కనబడి ఏం చెప్తే అలా ప్రవర్తించాలి."

"ఆ తర్వాత?"

"నీకు రెండు లక్షలు ముడతాయి. నీ ఇచ్ఛ వచ్చిన రీతిలో జీవితాన్ననుభవించవచ్చు. ఇంక నిన్ను దొంగల ముఠావారు కానీ, స్మగ్లింగ్ రాకెట్ వారుకానీ బాధించరు. నీ ఫ్యాన్సీ సాపు మూసేసినా బాధ లేదు. కాని..."

"ఊఁ...ఇంకా...కానీ ఏమిటి?" అన్నాను.

చిత్ర కళ్ళల్లో నీళ్ళు కనబడ్డాయి. "మరి చిత్ర నీకు కనిపించదు" అంది.

"అదేమిటి?"

"అదంతే! ఆ భవనంలోంచి నువ్వు బయట అడుగు పెట్టాక ఈ జన్మలో చిత్రను చూడలేవు."

నా మనసు బాధగా అయిపోయింది. "ఇటువంటిది అని వర్ణించి చెప్పడానికి వీల్లేని అనుబంధం మనది చిత్రా! నువ్వు మరి నాకు కనిపించవన్న విషయాన్ని నేను నిజంగా నమ్మలేను. నమ్మి బ్రతకలేను. నువ్వు చెప్పేదే నిజమైతే నేనా భవంతిలో అడుగే పెట్టను" అన్నాను.

"నువ్వా భవనానికి వెళ్ళితీరాలి. లేకపోతే చిత్ర ఈ లోకంలోనే వుండకపోవచ్చు" అంది చిత్ర.

"ఏమిటి నువ్వనేది?" అన్నానాశ్చర్యంగా, భయంగా.

"నన్నేమీ అడగొద్దు. నా వృత్తి రహస్యం ప్రాణం పోయినా చెప్పను నేను" అంది చిత్ర.

"ఏం చెప్పినా ప్రాణాలుండగానే చెప్పాలి. ప్రాణం పోయాక ఎవరు మాత్రం చెప్పగలిగేదేముంది?" అన్నాన్నేను.

"అలాగనకు. ఒకోసారి శవాలు కూడా మాట్లాడతాయి. అనుభవం తక్కువ నీకు. ఆవేశం ఎక్కువ. నేను చెప్పిన కార్యం ముగించేకనైనా తెలివిగా బ్రతకడం నేర్చుకోవాలి నువ్వు" అంది చిత్ర.

నా మనసు ఏదో తెలియని బాధకు లోనైంది. మనసంతా దిగులుగా వుండిపోయింది.

11

"సార్! టెలిగ్రామ్."

పోస్టుమాన్ నా చేత సంతకం చేయించుకొని, టెలిగ్రాం ఇచ్చి వెళ్ళిపోయాడు.

నాన్నగారి దగ్గర్నుంచి. తక్షణం బయలుదేరి రమ్మనమని వుంది.

ఏమిటో విశేషం. కాస్త భయం కూడా వేసింది.

అంతలోనే గుర్తొచ్చింది నా బాధ్యత.

సాయంత్రం అయిదు గంటలకు సరిగ్గా అయిదు గంటలకు విశ్వనాథపురంలోని ఒక భవనంలో ఉండాలి నేను.

టైము చూసుకున్నాను. పన్నెండు ముప్పై అయిదు అయింది.

ఎక్కువసేపు ఆలోచించలేదు నేను. అయిదు నిముషాల్లో డ్రెస్సయ్యాను. వజ్రాలున్న సూట్ కేస్ తీసుకున్నాను. రోడ్డు మీదకు వచ్చాను. హోటల్లో దొరికింది మెక్కాను. తర్వాత మా వూరికి రానూ పోనూ వచ్చే కండిషన్ మీద ఎనభై రూపాయలకో టాక్సీ బేరమాడాను.

సరిగ్గా పావు తక్కువ రెండు గంటలకు నేను మా వూరులో వున్నాను.

నేను వెళ్ళేసరికి ఇంట్లో అందరూ నిద్ర పోతున్నారు. నన్ను చూసి ఆశ్చర్యాన్ని ప్రదర్శించారు. "టెలిగ్రాం చూసుకు వచ్చాను" అన్నాను.

"టెలిగ్రాం ఏమిటి?" అన్నారు నాన్నగారు.

నేను జేబులోంచి రెండువందల రూపాయల నోట్లు తీసి నాన్నగారికిచ్చాను. "అర్జంటు పనుంది. మళ్ళీవస్తాను. అన్ని వివరాలూ అప్పుడు మాట్లాడుకుందాం" అన్నాను.

వాళ్ళింకా ఆశ్చర్యంలోంచి తేరుకునే లోపల టాక్సీ ఎక్కాను.

టాక్సీ దూసుకుపోతోంది. ఇరవై నిముషాలు గడిచాయి. నిర్మానుష్యమైన ఆ రోడ్డు మీద ఎవరో అడ్డంగా నిలబడి ఉన్నారు. దూరాన్నుంచీ హారన్ మ్రోగిస్తున్నాడు టాక్సీ డ్రైవర్. కానీ పని జరగలేదు. ఆ వ్యక్తి అలాగే రోడ్డుకి

అడ్డంగా నిలబడి ఉన్నాడు. చేత్తో టాక్సీని ఆపమని సైగ చేస్తున్నాడు.

టాక్సీ ఆగింది. "దార్లో చిక్కిపోయాను. లిఫ్టుకోసం" అన్నాడతను.

"సరే ఎక్కండి!" అన్నాను.

అతను టాక్సీ ఎక్కాడు. టాక్సీ కదిలింది.

"టెలిగ్రాం అందిందా?" అనడిగాడు నూతనవ్యక్తి.

"ఏ టెలిగ్రాం?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాను.

"మీకా టెలిగ్రాం నేనే ఇచ్చాను. కానీ అంతతొందరగా బయల్దేరి వెళ్ళిపోతారనుకోలేదు. ఏమైతేనేం తిరుగు ప్రయాణంలోనైనా దొరికారు" అన్నాడతను.

"ఎవరు మీరు?"

"పేరుమోసిన వజ్రాల దొంగని." అన్నాడతను.

టాక్సీ ఆగింది.

"మీ టాక్సీ డ్రయివర్ బుద్ధిమంతుడు. మీ దగ్గరున్న సూట్ కేస్ నాకిచ్చేయండి. మీ గది వెతికే వచ్చాను. అక్కడ లేవు. చెప్పిన మాట వినకపోతే మీ ప్రాణాలు గాల్లో కలిసిపోతాయి." అన్నాడతను.

అతని చేతిలో రివాల్వర్ ఉంది. నేను సీటు క్రిందకు చేయిపెట్టాను సూట్ కేసు లాగుదామని. చేతికి ఏదో కాగితం లాంటిది తగిలింది. తీశాను.

"దారిలో ఎవరైనా నిన్నటకాయిస్తే, నీ సూట్ కేసులో ఉన్నవి వజ్రాలు కాదు, బొమ్మ రాళ్ళని చెప్పు. నన్ను తల్చుకుని వాళ్ళ కళ్ళలోకి చూడు. —చిత్ర" అని ఉందా కాగితంలో.

"ఏమిటది?" అడిగాడా వ్యక్తి అనుమానంగా.

"ఏమీ లేదు. బొమ్మరాళ్ళున్న సూట్ కేసు దొంగలించడం కోసం రివాల్వర్ చూపించే మూర్ఖులుంటారా అని?" అన్నాను.

"ఇలాంటి కబుర్లు చాలా విన్నాను. ట్రిక్కులు చాలా చూశాం. మర్యాదగా సూట్ కేసు బయటకు తీయి." అన్నాడా వ్యక్తి.

తీశాను. అతను రివాల్వర్ నా వంటికి తగిలించాడు. సూట్ కేసు మూత తెరిచాడు. నేను మాత్రం కళ్ళుమూసుకొని ఉన్నాను ఏం జరుగుతున్నదీ తెలియక. అతను మళ్ళీ సూట్ కేస్ మూసేశాడు. టాక్సీ దిగి, బై అన్నాడు. నేను ఒకసారి టాక్సీ దిగాను. అతనెటు వెళ్ళాడో చూద్దామని. కానీ క్షణంలోనే అతను కనుమరుగై పోయాడు.

టాక్సీ కదిలింది.

సూట్ కేస్ నా దగ్గరే ఉంది. అందులో వజ్రాలూ ఉన్నాయి. ఆ వ్యక్తి సూట్ కేస్ ఎందుకు వదిలి పెట్టాడో తెలియదు. చిత్ర రాసిన ఉత్తరమెలావచ్చిందో తెలియదు. అన్నీ ఆశ్చర్యంగానే ఉన్నాయి.

గోపాలపురంలో టాక్సీ ఆగింది. నేను సూట్ కేస్‌తో టాక్సీ దిగాను. టాక్సీ డ్రైవర్ దగ్గరకు వెళ్ళాను డబ్బులివ్వడానికి. "నీ జీవితంలో అతి ముఖ్యమైన పని చేయబోతున్నావ్ గోపాల్! ఒళ్ళు దగ్గరుంచుకో. నీ జేబులో కాగితముంటుంది. ఆ ప్రకారం అన్నీ మాట్లాడి పని సక్రమంగా ముగించుకు రా" అన్నాడు డ్రైవర్. టాక్సీ కదిలి వెళ్ళిపోయింది బాడుగ తీసుకోకుండానే. నేను విస్తుపోయాను.

ఆ కంఠం పరిచితమైనదే. చిత్రది!

వాచీ చూసుకున్నాను. మూడుంపావు కావస్తోంది టైము.

12

సరిగ్గా అయిదు గంటలకు విశ్వనాథ పురంలోని రెండంతస్తుల భవనం ముందు నిలబడి కాలింగ్ బెల్ మ్రోగించాన్నేను. చేతిలో సూట్ కేస్! జేబులో రక్షించుకునేందుకేవిధమైన ఆయుధం లేదు.

తలుపులు తెరచుకున్నాయి. పాంటూ షర్టు వేసుకున్న ఒక వృద్ధకాయుడు "రండి లోపలకు" అన్నాడు. లోపలకు అడుగు పెట్టాను. నా వెనుక తలుపులు మూసుకున్నాయి.

"అయ్యగారు మేడమీదున్నారు." అన్నాడా వృద్ధకాయుడు.

మెల్లెక్కాను. అక్కడొక అందమైన అమ్మాయి. నా చేయి పట్టుకుని "రండి. అయ్యగారి గదిలోకి తీసుకెడతాను" అందామె. ముందుకు నడిచాను.

ఇద్దరం ఒక ఎయిర్ కండిషన్డు గదిలో అడుగుపెట్టాం. అక్కడ చూశాను. మెత్తటి కుర్చీలో కూర్చున్న సుమారు నలభై ఏళ్ళ వ్యక్తిని. అతన్నెప్పుడూ ఎక్కడా చూసిన గుర్తులేదు.

"కమాన్ కింగాఫ్ స్మగ్లర్స్" అన్నాడతను.

ఆశ్చర్యాన్ని ప్రకటిస్తూ ముందడుగు వేశాను. ఆ అమ్మాయి నా చేయి వదలి పెట్టింది. గదిలోంచి బయటకు వెళ్ళిపోయింది.

ఆ గదిలో ఇప్పుడు ఇద్దరే ఉన్నాం. నేనూ, అతనూ!

"రండి. కూర్చోండి. మీకు నా హృదయపూర్వక సుస్వాగతం."

అతను లేచి నిలబడ్డాడు. నేను అతని దగ్గరగా వెళ్ళాను. ఎదురుగా ఉన్న కుర్చీలో కూర్చునే ముందు టీపాయ్ మీద సూట్ కేస్ పెట్టాను.

ఇద్దరం కూర్చున్నాం. అతను ఆత్రంగా సూట్ కేస్ ఓపెన్ చేశాడు.

"ప్లీజ్. వాటిని తాకవద్దు." అన్నాను.

"ఏం?" అన్నాడతను.

"వజ్రాలన్నింటినీ స్పెషల్ పాయిజన్ లో ముంచి తీశాం. ముట్టుకోవటం మీ ఆరోగ్యానికి మంచిది కాదు." అన్నాను.

"మరి?" అన్నాడతను.

"ఎల్లుండి పోస్టులో మీకు ఉత్తరం వస్తుంది. అందులో ఆ విషానికి విరుగుడేమిటీ అన్నదాని గురించి వివరంగా ఉంటుంది. అంతవరకూ మీరా వజ్రాలను తాకలేరు."

"ఐసీ" అతను సాలోచనగా తలపంకించాడు. "అయితే ఆ ఉత్తరం వచ్చేవరకూ మీరిక్కడ బలవంతంగా ఉంచబడితే."

"నోనో. నేను బయటకు పడితే గాని ఉత్తరం రాదు. ఉత్తరం నేనే స్వయంగా రాసి పోస్టు చేస్తాను. ఎటొచ్చీ విషానికి సంబంధించిన వివరాలు తెలిసినతను వేరే ఉన్నాడు. అతను చెప్పగా నేను రాస్తానన్నమాట!"

"నన్ను నమ్మడం లేదన్న మాట మీరు."

"ఇది నమ్మకానికి సంబంధించిన విషయం కాదు. నా జాగ్రత్తలో నేనుంటున్నాను. నేను చెప్పిన అకౌంట్లకు డబ్బు క్రెడిట్ చేసినట్లు సమాచారం అందగానే మీకు ఉత్తరం రాస్తాను."

"ఇవి అసలు సిసలు వజ్రాలని నమ్మకమేమిటి?"

"అది తెలుసుకోగల సమర్థత నీ కున్నదని నాకు తెలుసు" అన్నాను.

అతను నవ్వి, తన జేబులోంచి ఏదో యంత్రం తీశాడు. దాని ద్వారా పెట్టెలోనికి చూశాడు. యంత్రాన్ని అడ్జస్టు చేస్తూ ఓ అయిదు నిముషాలు తంటాలు పడ్డాడు. యంత్రాన్ని జేబులోకి తోసేసి సూట్ కేస్ మూసేసి, "రెండు కోట్ల నలభై నాలుగు లక్షలు టూ మచ్" అన్నాడు.

నేను నవ్వి, "ఆ తర్వాత మీ కస్టమర్ కూడా ఆరు కోట్ల అరవై ఆరులక్షలు టూ మాచ్ అనవచ్చు"అన్నాను.

"నేను లాభానికమ్ముతా ననుకుంటున్నారా?" అన్నాడతను.

"మీరేం చేసుకున్నా నాకవసరంలేదు. నాకు కావలసింది డబ్బు."

అతను నవ్వాడు. "అలాగంటే సరిపోదు. మీరు నాకు కావాలి."

"అంటే?"

"మీలాంటి పార్టనర్ కోసం ఎదురు చూస్తున్నాను మనలాంటి వాళ్ళం యిద్దరం కలిస్తే" అంటూ తమాషాగా నవ్వాడతను.

"నేనేమిటి? పార్ట్నర్ ఏమిటి? మా బాస్ చెప్పిన ప్రకారం సూట్ కేస్ ఇవ్వటానికి వచ్చాను. ఇచ్చాను. అంతే నా పని అయిపోయింది." అన్నాను.

"నా దర్శనం కోసం ఎందరో ప్రయత్నించి విఫలులయ్యారు. నే నెవ్వరికీ దొరకను. నా అంతవారని గ్రహించాక నే మిమ్మల్ని స్వయంగా రిసీవ్ చేసుకో దలిచాను. మీ శక్తి సామర్థ్యాలు పూర్తిగా గ్రహించాక

నా కార్యక్రమాలకు మీబోటివారి సహకారం లభించక పోవడం ఒక పెద్ద లోపమని గ్రహించాను'' అన్నాడతను.

''ఏమిటి నా శక్తి సామర్థ్యాలు బాస్ చెప్పినప్రకారం నడచుకోవడమా?''

''కాదు. ఏ పరిస్థితుల్లోనూ ఎవ్వరూ అనుమాన పడలేని విధంగా నటిస్తూ మీ వ్యవహారాలను నడిపించగలగడం పెద్ద విశేషం.''

''అది నటన కాదు-నిజం'' అన్నాను.

''అవును-పోలీసాఫీసరింట్లో మీ అనుచరులను కలుసుకోవడం నిజం. మీ ఇంటికి వచ్చిన పోలీసులకు కనబడకుండా వజ్రాలను దాచడం నిజం. మరో పర్యాయం హఠాత్తుగా పోలీసులు వస్తే హిప్నొటైజ్ చేసి వజ్రాలను కనిపించకుండా చేయడం నిజం'' అన్నాడతను.

''నా సంగతులన్నీ తెలుసుకుంటూనే వస్తున్నారన్న మాట!'' అన్నాను.

''అవును. మీ ముఠా మీద నేను చాలా కాలంగా నిఘా వేస్తూనే వచ్చాను. అయితే బాస్ ఎవరో తెలుసుకోలేకుండా ఉన్నాను. మీరేనని చూచాయగా నాకు తెలిసింది. కానీ నమ్మడం చాలా కష్టమనిపించింది. ఇప్పటికీ కష్టంగానే ఉంది. కానీ ఆ రోజు టాక్సీలో నా అనుచరుణ్ణి హిప్నొటైజ్ చేసేసరికి మరి నమ్మకుండా ఉండడం కూడా కష్టమే.''

నే నాశ్చర్యంగా అతని ముఖంలోకి చూస్తూ ఉండిపోయాను.

''అదిగో—అదే ఆ అమాయకత్వమే నాకు గానీ నా

అనుచరులకు గానీ చేతకాకుండా వున్నది. ఈ ఒక్క క్వాలిటీ వుంటే ప్రపంచాన్నే జయించగలను నేను. మీ ఊహాలూ, వ్యూహాలూ అద్భుతం. మీ చేతలూ, తెలివి తేటలూ అద్భుతం. మీ తెలివి తేటలకు నా జోహారు'' అన్నాడతను.

''మీరు పొరబడుతున్నారని చెప్పడానికి విచారిస్తున్నాను'' అన్నాను.

''మిస్టర్ గోపాల్! మనమిప్పుడు చర్చించవలసిన విషయం మీరు బాస్ అవునా కాదా అన్నది కాదు. మీరు నాతో పార్ట్నర్‌గా ఉంటారా, వుండరా అన్నదే!'' అన్నాడతను.

ఏం చేయాలో, ఏమనాలో నాకు తోచలేదు. ఒక్క క్షణం ఆగి ''ఆలోచించుకునేందుకు వ్యవధి కావాలి'' అన్నాను.

''ఆ వ్యవధి మీ కిక్కడే లభిస్తుంది. మీ ఇష్టం వచ్చినంత సేపు ఆలోచించుకోండి'' అన్నాడతను.

నేనాలోచిస్తున్నాను. అతను నా వంకే తీక్షణంగా హుస్తున్నాడు.

పది నిముషాలు గడిచేక ''ప్రపంచానికి బ్యాలన్స్ అవసరం. అమెరికా, రష్యా ఒకటైతే ప్రపంచంలోని చిల్లర దేశాల గతేమిటి? అలాగే మీరూ నేనూ ఏకమైనా అంతే. ఈ దేశంలోని చిల్లర దొంగలేమైపోవాలి? యునైటెడ్ నేషన్స్‌లాంటి పోలీసు శాఖేమైపోవాలి?'' అన్నాను.

''నో నో! దానికీ దీనికీ పోలిక కుదరదు. అమెరికా పాలసీ వేరు, రష్యా పాలసీ వేరు. వాళ్ళ దారులు వేరు. కానీ మన దారులు ఒకటే!'' అన్నాడతను.

"మన దారులు ఒకటే అయిన పక్షంలో ఇద్దరిలో ఒకరు వెనకపడి వున్నామన్న మాట. అంటే ఒకరు వేగం పుంజుకోవలసి వుంటుంది" అన్నాన్నేను.

"మీకు వేళాకోళంగా వున్నట్లుంది. నాతో వ్యవహారంలో వేళాకోళాలకు తావు లేదు. మీ అభిప్రాయం చెప్పండి."

"చెబుతాను. కానీ మీ ముఠాకు మీరే బాస్ అని నమ్మక మేమిటి? సరిసమానులతో కానీ నేను మాట్లాడను."

అతను నవ్వాడు. "కొన్ని కొన్ని అనుమానాలకు అర్థం లేదు. మీరు నన్ను తర్వాత మోసం చేయరని నమ్మక మేమిటి? అయినా మిమ్మల్ని నా ముఠాలో చేర్చుకుందుకు నేను సిద్ధపడడంలేదూ–అలాగే కొన్ని కొన్ని విషయాలను నమ్మి వూరుకోవలసిందే."

నేను నవ్వాను "నా ముఠాలో చేరినవాడు నన్ను మోసం చేయలేడు. అందుకు కావలసిన ఏర్పాట్లు నేను చేసుకున్నాను" అన్నాను.

"సరే, ఇప్పటికైనా బాస్‌నని ఒప్పుకున్నారు" అన్నాడతను నవ్వుతూ.

"మరి చేయి చేయి కలుపుదామా?"

నేను చెయ్యి జాపాను. అతను షేక్‌హ్యాండ్ ఇచ్చాడు.

"మరి వెడదామా–మా స్థావరానికి?" అడిగాడు.

ఒక్క క్షణం సంకోచించి, "వెడదాం పదండి!" అన్నాను.

అతని స్థావరం వూరికి చివర్లో లేదు. వూరికి కేంద్రం

అయిన గోపాలపురంలో మామూలుగా కనిపించే ఒక పెద్ద పెంకుటింట్లో వుంది. మే మా ఇంటికి వెళ్ళిన పది నిముషా లకు తలుపులు దబ దబా బాదిన చప్పుడయింది. ఏవేవో చూస్తూన్న నేనూ, చూపిస్తున్న అతనూ కూడా ఉలిక్కి పడ్డం జరిగింది. మామూలుగా వెళ్ళి అతను తలుపు తీశాడు.

పోలీసులు!

క్షణాలలో అతని చేతులకు అరదండాలు పడ్డాయి. ఇంటి చుట్టూ బారులు తీరి పోలీసులున్నారు.

13

చెల్లాయికి పెళ్ళవుతోంది.

బావగారిని చూస్తోంటే ఎప్పుడో ఎక్కడో ఒక పర్యాయం చూశానా అనిపించింది. ఆయన నన్ను చూసి నప్పుడల్లా ముసి ముసిగా నవ్వుతున్నాడు.

ఏ గొడవలూ లేకుండా పెళ్ళి ముగిసింది. అంతా సద్దు మణిగాక నేనూ, బావగారూ ఇంటి వరండాలో కూర్చున్నాం చెరో కుర్చీలో.

"మిమ్మల్నెక్కడో చూసినట్లుంది బావగారూ!" అన్నాను.

"మీ సంగతి నాకు తెలియదు గానీ నేను మాత్రం మిమ్మల్ని నిత్యం చూస్తూనే ఉండేవాడిని" అన్నా డాయన.

"ఇంపాసిబుల్" అన్నాను.

"మీరలా గనుకోవడమే మంచిది. లేకపోతే నీకు నిజం తెలిస్తే చాలా రహస్యాలు బట్టబయలైపోతాయి. చిత్ర నిజమే చెప్పింది" అన్నాడాయన నవ్వుతూ.

"ఎలా?"

"ఎలాగా! ఓ కోటీశ్వరుడికి గారాల పుత్రిక వుంది. ఆమెకో రోజున తన తండ్రి పెద్ద స్మగ్లరని తెలిసింది. అంతేకాదు తన తండ్రికి డబ్బు మీద తప్ప వేటి మీదా ఆఖరికి కూతురు, మాతృభూమి మీద కూడా ప్రేమ లేదని తెలుసుకున్నాక తనకు తెలిసిన కొద్దిపాటి రహస్యాలతో అతి రహస్యంగా పోలీసులకు ఫిర్యాదు చేసింది. నేను రంగంలోకి దూకాను.

ఒక నకిలీ బాస్‌ను సృష్టించాం. కుందేలు, సింహం కథ తెలుసు గదా. చాలా సరుకు నకిలీబాస్ చేతిలోకి జారి పోతున్నట్లు నమ్మించాం. అందువల్ల ఆయన నకిలీ బాస్ కోసం అన్వేషించ సాగాడు. మీరే ఆ నకిలీబాస్.

తన కూతురు పోలీసుల మనిషి అని ఆ తండ్రి ఊహించ లేదు. మాకు పూర్తిగా ఆమె సహకారముంది. అందువల్ల ఎన్నో వ్యూహాలు జయప్రదంగా వేశాం. నకిలీ బాస్‌ను గొప్పవాణ్ణి చేశాం. చిట్టచివరకు ఆ కోటీశ్వరుడు మిమ్మల్ని కలుసుకుని తనే రింగ్ లీడర్ నని బయట పెట్టుకున్నాడు. మిమ్మల్ని తన స్థావరానికి తీసుకు వెళ్ళి అన్ని విధాలుగా దొరికి పోయాడు."

"మరి చిత్ర ఏమయింది?"

"ఆత్మ హత్య చేసుకుంది. తన ఆస్తినంతా రాజేశ్వరి పేరున రాసింది."

"నిజంగా?"

"అంతే కాదు. మేమా కోటీశ్వరుణ్ణి పట్టుకోడానికి వేసిన పథకాన్ని వెలుగులోనికి రానివ్వలేదు. ఈ విష యంలో తన సహాయాన్ని బాగా మరుగున ఉంచమని

చిత్ర కోరింది. ఈ విధంగా ఆ అద్భుత త్యాగమయి కథ తెరచాటునే ఉండిపోయింది.''

నా మనస్సు బాధతో నిండిపోయింది. చిత్ర మరణించిందంటే ఏమిటోలాగుంది. ఎంత గొప్ప వ్యక్తి ఆమె.

''బావగారూ ఒక్క సందేహం, మిమ్మల్ని కలుసుకొని ఉండకపోతే నా అనుభవాలకు జవాబులు దొరికి ఉండేవి కావు. మీరు చేసిన చాలా మిస్టరీలు పోలీసుల సహకారంతో జరిగినవే నని తెలుస్తోంది. అంటే హిప్నాటిజమన్నది అసత్యమన్నమాట. అవన్నీ అలాగుంచితే నాకో సందేహముంది. చిత్ర టాక్సీ డ్రైవర్ గా నాకు తోడొచ్చి స్మగ్లర్ అనుచరుణ్ణి ఎలా హిప్నాటైజ్ చేయగలిగింది?''

బావగారు నవ్వారు. ''అసలు వజ్రాల సూట్ కేసు ముందు సీట్లో చిత్ర దగ్గరుంది. తిరిగి మీరు టాక్సీ దిగి అతన్ని గమనిస్తూన్న సమయంలో ఆమె మీ స్థానంలో అసలు సూట్ కేసు నుంచింది. అంతే!''

''పోలీసులు నేననుకున్న దానికంటె తెలివైన వాళ్ళు'' అన్నాన్నేను.

''అందుకే వాళ్ళతో చెలగాటం మంచిది కాదు' అన్నారు బావగారు.

''అవునవును. ఫ్యాన్సీ దుకాణం ఉన్నవాణ్ణి. ఆ సంగతి బాగా గుర్తించుకోవాలి!''

''ఇంక మీకు ఫ్యాన్సీ దుకాణం కర్మేమిటి బావగారూ లక్షల ఆస్తితో రాజేశ్వరి మీ స్వంతం కాబోతూంటేనూ'' అంటూ నవ్వాడు బావగారు.

* * *

"నాకు నిజం తెలిసిపోయింది. మా బావగారన్నీ చెప్పేశారు" అన్నాను రాజేశ్వరితో.

"అన్నీ అంటే."

"మొత్తం అన్నీ. ఆఖరికి మీ గురించి కూడా."

"అయితే మీరు నన్ను ఇంకా ప్రేమిస్తున్నారా?"

"ఈనాటికీ ఏనాటికీ ప్రేమిస్తూనే ఉంటాను" అన్నాను నేను.

"ఒక ముఠానాయకుడి కూతుర్నని అసహ్యించుకుంటారనుకున్నాను. తండ్రికే ద్రోహంచేసిన దుర్మార్గురాలిగా తృణీకరిస్తారనుకున్నాను" అంది రాజేశ్వరి.

"వాట్" ఉలిక్కిపడ్డాను. "అయితే నువ్వు చిత్రవా?"

ఆమెకూడా తడబడుతూ, "మీ బావగారు అన్ని విషయాలు చెప్పారన్నారు?" అంది.

నాకు అప్పుడేతెలిసినంత నవ్వురాగా, "చిత్రా అన్నీ వివరంగా చెప్పేయ్. నిన్ను కాదనగల ధైర్యం ఏ పరిస్థితుల్లోనూ నాకుండదు" అన్నాను.

"చెప్పడానికేముంది? మీ బావగారు మీ డ్యూటీ నాకు అప్పగించిన అతి కొద్దిరోజుల్లోనే మిమ్మల్ని నేను ప్రేమించాను. అప్పుడే నిర్ణయించుకున్నాను, రాజేశ్వరి అనే పాత్రను సృష్టించి, ఆ పేరుతో మీ భార్యగా స్థిరపడదామని. చిత్ర పాత్రను మధ్యలోనే తొలగించేయదల్చుకున్నాను. అందుకే ద్విపాత్రాభినయం చేశాను."

"అయితే పుట్టుమచ్చ..."

"అది మీలో చిత్ర, రాజేశ్వరి వేరు అని బలపడడం కోసం నేనాడిన నాటకం."

"ఇంత తెలివైనదానివి నా స్వంతమవుతూన్నావంటే ఏదో భయంగా కూడా ఉంది."

"అలాంటి భయాలు పెట్టుకోకండి. అందుకే ముందు జాగ్రత్తగా మీ చెల్లెలు మీ బావగార్ని బుట్టలో వేసుకుంది. మీ కుటుంబ వ్యవహారాలు ఆచూకీ తీయడానికి మీ ఊరు వెళ్ళి మీ బావగారు ప్రేమలో పడ్డారు" అంది చిత్ర.

"అదిసరే. మీ ఇద్దరూ ఎక్కడ కలుసుకుంటూండేవారు" అనడిగాను.

"మర్చిపోయారా? ఆయన అసలు సిసలు పాకహోటల్ యజమానిలా గుండేవారు. నేనాయన్నక్కడే ఏదో వంకతో కలుసుకునేదాన్ని."

ఉలిక్కిపడ్డాను. మొత్తం శరీరంతా మంచులా విడిపోయింది.

నేను నా పరువు నిలబెట్టుకోవడంకోసం సింగిల్ టీ హోటల్ ప్రొప్రయిటర్ని పిలిచి చిత్రను చూపిస్తే, అతను ముందు భుజాలు తడుముకున్నాడు. ఆ తర్వాత నన్ను నకిలీబాస్‌ను చేశాడు.

ఆనందంతో రాజేశ్వరిని కాదు, కాదు చిత్రను హృదయానికి గట్టిగా హత్తుకున్నాను.

—: ఐ పో యిం ది :—